

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

8-312

Memurların baremi değı-
şiyor.. — Gazeteler —

Memur — Aman abçıbaşı, elini
cömert tut!..

2.500.000

BANKA İKRAMİYESİ OLARAK

REKOR BİR RAKAM

İŞ

1 Bu sene Türkiye İş Bankasının dağıttığı ikramiye tutarı bütün rekorları kırarak 2.5 milyona erişmiştir. 1958 İkramiye Plânını teşkil eden 2.5 milyonun yarısı Apartman Daireleri ve Ev İkramiyesi olarak, 1.250.000 lirası da para olarak dağıtılacaktır. 2.5 milyonun tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

her 150 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akaba

siyasi
mizah
gazetesi

Meclisten Sesler

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

BÜTÇE konuşmalarından kulağınızda ne sesler kaldı, hiç düşündünüz mü?

Sayın mebuslarımız iyi dövüştüler mi, bilmem. Ama, konuşmada, geçen yılı aradık: Ekrem Ali Can'ları, Feridun Ergin'leri, Raif Aybar'ları ile... Doğrusunu söyleyelim: Muhalefette Halk Partisi çoğunlu u, Hürriyet Partisi azınlığının bıraktığı boşluğu dolduramamıştır.

Geliniz, kulağınıza bir sır fısıldıyayım: Muhterem Adnan Menderes'in, kendi etinden kopardığı bu canlı varlıkları, hâlâ yarısı zonklayarak düşünüldüğüne hiç şüpheniz olmasın!

Kasım Gülek'in, her cebine koyduğu Üniversite diplomalarından hiç birini, bütçe konuşmalarında bulamadık. Genel Sekreter, hâlâ miting meydanından çıkıp Büyük Millet Meclisine giremedi!

E, muhalefet sönük de iktidar pek mi parlak?..

D.P. nin bütçe savunmasın-

dan hâfizamda kalan tek cümle v r:

— Milletten kuyruk yapmak hakkını almayınız!

Eski Halk, yeni Demokrat sözcüsü Server Somuncuoğlu'nun bu iktisadî vecize, tombul yanaklarındaki çocuk pembeliğine yakışsa bile, erkek bıyıklarına yakışmıyor!

Ne demek kuyruk hakkı?..

Şubat sabahlarının iliklere işleyen ıslak havası içinde kaldırımlarda uzayan o perişan kuyrukları sayın Sinop mebusu, iktisadî hayatımızı süsleyen tavus kuyrukları mı sanıyor?

Eğer bu zalim bir merhamet değilse, fena bir edebiyat!

Ben, onun gibi iddialı bir iktisatçı değilim. Her konuda az çok konuşabilmek için edin-

diğim bilgi kıvrımına göre, kuyruk, enflasyonun, iktisat edebiyatına geçmiş tipik örneklerinden biridir. Batı Üniversitelerinde profesörler, talebelerini imtihan ederken, kuyrukların uzanış sebeplerini sorarlar. Buna, ilim dilinde, galiba «baskı altına alınmış enflasyon», «setlerle çevrilmiş enflasyon» diyorlar.

Benim neslim, Birinci Dünya Savaşında bunun tersini görmüştü: Serbest, yahut açık enflasyonu. Fiyatlar alabildiğine yükseldiği için, istediği şeyi, ancak keselerine güvене-bilenler, kuyruksuz alıyorlardı.

Şimdi, fiyatlar baskı altında tutulduğu için, meşhur «arz ve talep» kaidesine göre piyasada

«barem» derecelerini yükseltmiyorlar. Ama, bu sefer de caddelerde sağlı, sollu kuyrukların uzadığını görüyoruz.

Acaba sayın Somuncuoğlu, bütün kuyruklarda bekleyen sabırlı dervişlerin muratlarına erdiklerini ve her aldıkları kuyruk malı ile kendi aile ocaklarını mı beslediklerini sanıyor?

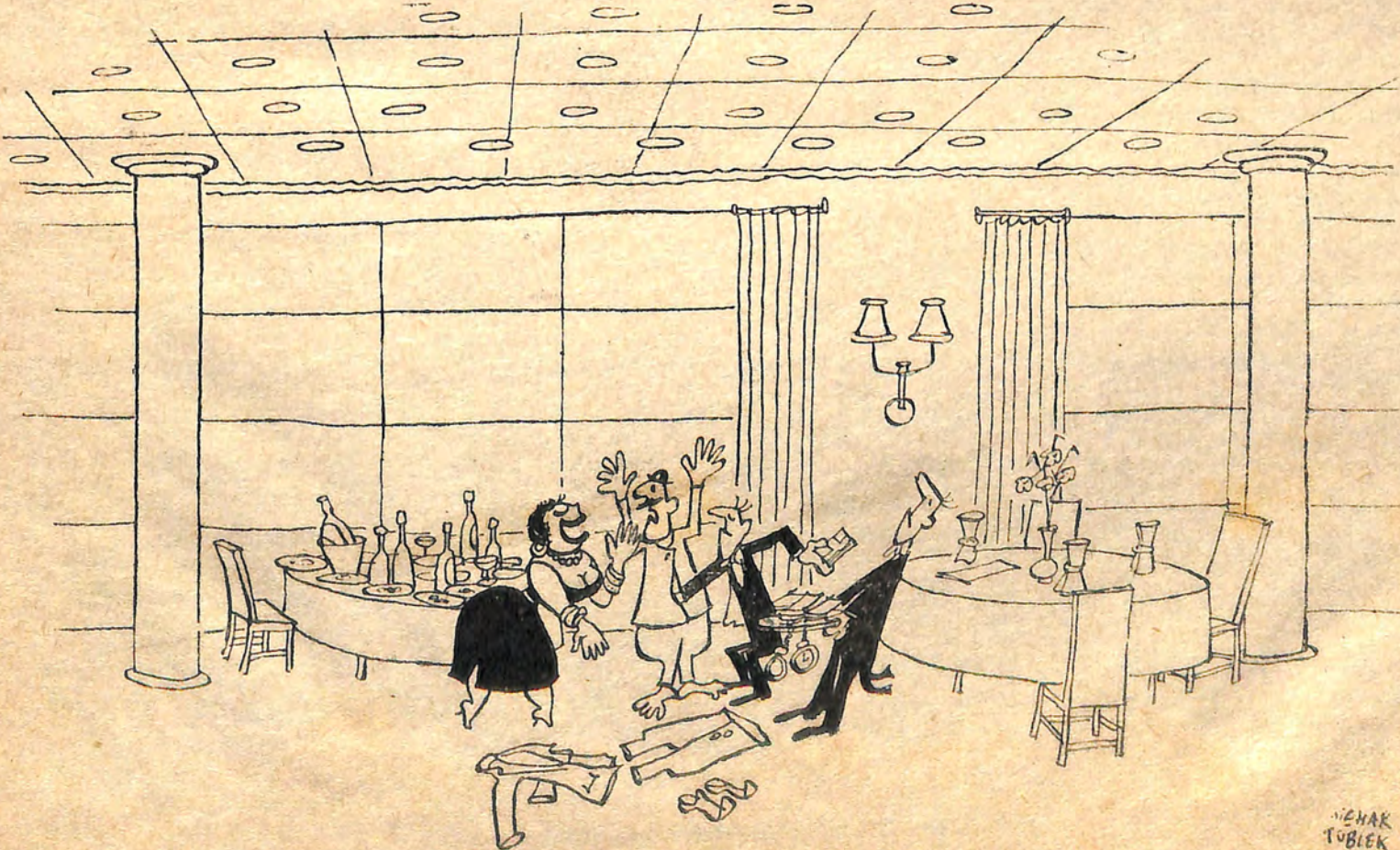
Saflığın bu kadarını ne ben ona yakıştırırım, ne de o kabul eder!

Bir lokma et, bir kalıp peynir, yahut bir yedek parça bekleyenlerden çoğu, eli boş dönerken, karaborsacı, kaldırım kuyruğundan bile yağ çıkarmasını biliyor!

İşte, ben bu satırları yazarken hâlâ devam eden ve siz bu satırları okurken, biteli altı gün olan bütçe konuşmalarından kulağımda kalanlar!..

Meğer şair Bakî'nin, bahtiyar olmak için yetindiği «Bir hoş sada» ya bile -dört yüz yıl sonra- hasret kalacakmışız.

İstanbul'a gelen taşralılar kontrol edilecek.. (Gazeteler)

Artist — Yeter artık, biraz da ben kontrol edeyim!..

MEHAK
TÜBEK

BEYAZIT'TA. Bakırçılar çarşısındaki dükkânların önünü, kaldırımın dibinden, boydan boya kazıyorlardı. Eski bakırıcılardan Zafer usta, hava güneşli diye dükkânın önüne hasır iskemlesini atmış, sokak içindeki handa kahvecilik yapan Bektaş'a bir de çay söylemişti. Yol kenarında durmadan kazma sallayan, gençten bir işçiye sordu:

— Gene ne lazması bu yahu? Havagazi gider, elektrik gelir. Elektrik gider, telefon gelir. Telefon gider, terkos gelir. Şu yolları kaza kaza bitiremediniz bir türlü...

Adam, elindeki kazmayı toprağa sıkıca sapladıktan sonra belini doğrulttu:

— Bize ne söylüyorsun hemşerim? Biz burada gündelikçiyiz.

— Biliyorum gündelikçi olduğunuzu... Hani, lâfın gelişi soruyorum. Telefon mu gene?

— Ben nereden bilirim?... Kaz dediler, kazıyoruz.

— Adın ne senin?

— Kerim.

— Esas nerelisin sen?

— Edirneli..

— İçinden mi?..

— İçinden...

— Edirne'de peynir var mı?

— Eskiden vardı.

— Şimdi ne oldu?

— Gene var ama, resmi satılmıyor.

— Neye satılmıyor?

— Sen de amma şey soruyor-

şun adama haaa!.. Demek öyle munasip görmüşler, öyle yapmışlar.

İşçilerin çavuşu, Kerim'in yârenlik ettiğini görünce, yavaş yavaş ona doğru sokuldu:

— Ne gevezeleniyorsun, lan?... Sallasana kazmayı... Paydosa kadar şu ağaca varacaksın demedim mi sana?..

— Arkadaş bir şey sordu da...

— Arkadaş vermiyor senin yevmiyeni.

Kerim, tekrar kazmaya sarıldı. İşçilerin çavuşu da, yan yan Zafer ustaya baktı. Bu bakışta, biraz da öfke ifadesi vardı. Zafer usta, çayından sesli bir yudum çekip çavuşa döndü:

— Kusura bakma ağam, dedi. Neye kazdıklarını sordum da... Bilmiyormuş.

Çavuş somurtmuştu. Hiç o tarafta bakmadan cevap verdi:

— Senin üzerine vazife değil.

— Canım, sorduksa kabahat mi ettik yani?..

— Hükümetin işine karışılmaz. Helbet bir kerameti var ki, kazıyorlar.

— İşte ben de, neye kazıyorlar diye soruyorum. Telefon mu, telgraf mı, nenin nesi?

— Senin, siyasete karışmaya ne hakkı salâhiyetin var?

— Allah Allah!.. Yahu, sokak kazmanın siyasetle ne alakası var yani?..

— Helbet var ya... Buranın kazılması, siyaset üzerine kazılıyor. Üst yanını karıştırma.

— Şöyle sokulsana biraz hemşerim. Sen ne siyasetinden bahsediyorsun, Allahını seversen?... Ben sana, bu caddeyi neye kazıyorlar, diye soruyorum.

Çavuş, daha çok sinirlenmiş benziyordu. Zafer ustaya doğru sokuldu. Yüzüne uzun uzun baktıktan sonra:

— Hemşerim, dedi. Sen başına dert mi istiyorsun?

YAZISIZ!..

Bu sefer Zafer usta sinirlenmeye başladı:

— Yahu, ne derdinden konuşuyorsun sen be? Bu caddeyi neye kazıyorsunuz demek, niçin siyaset olsun yani?

Çavuş iyecene sokuldu. Sesini alçaltarak:

— Buraya bak, dedi. Bu cadde'nin kazılması, senin ne üzerine vazife?

— Sormak kabahat mi? Benim

dükkânımın önünü de kazıyorsunuz. Helbet sorarım.

— Bu işi fazla kurcalama. Başın derde girer sonra...

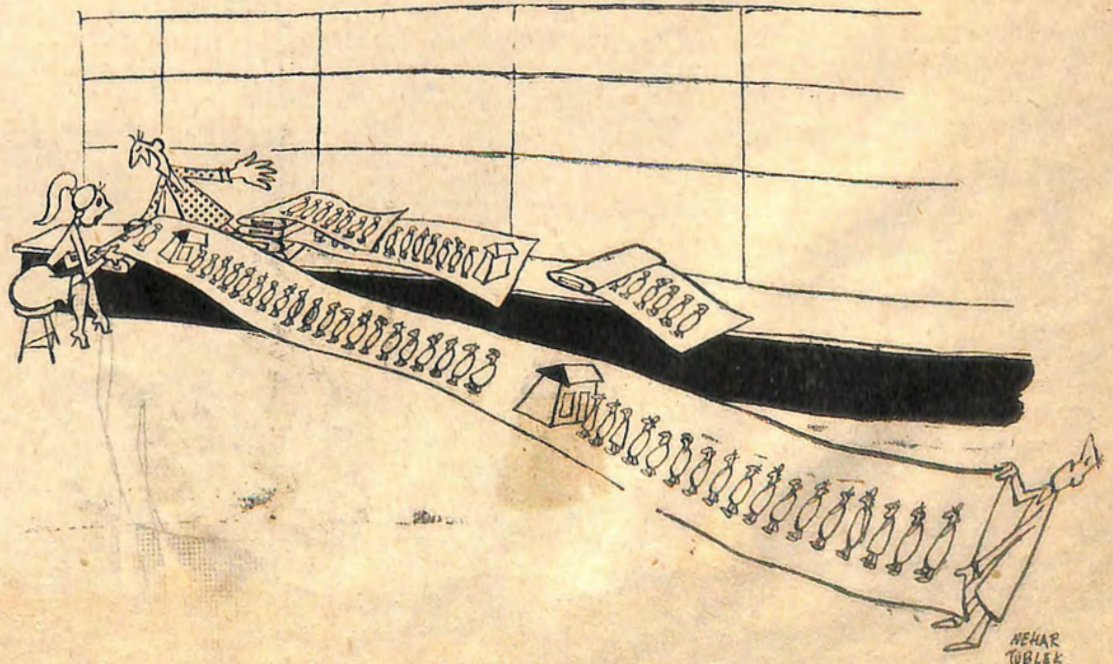
— Yahu, neye derde girsin be?... Bu memlekette hürriyet var. Hak hukuk var, anladın mı sen?

— Hah, şimdi iyi dedin hemşerim. Burası hukuk için kazılıyor.

— Hukuk için sokak kazıldığını da yeni duyuyorum.

— Helbette yeni duyarsın. Oku-

Kumaş desenleri için Türkiyeden motif almaya geldiler.. (Gazeteler)

— İşte İstanbul motiflerinden kumaşlarımız bayan!..

AYDIN «BATTI» "VATAN"

KIRK-anbar

Yılmaz Çetin - TONYA

KAYNAYAN ORTADOĞU "VATAN"

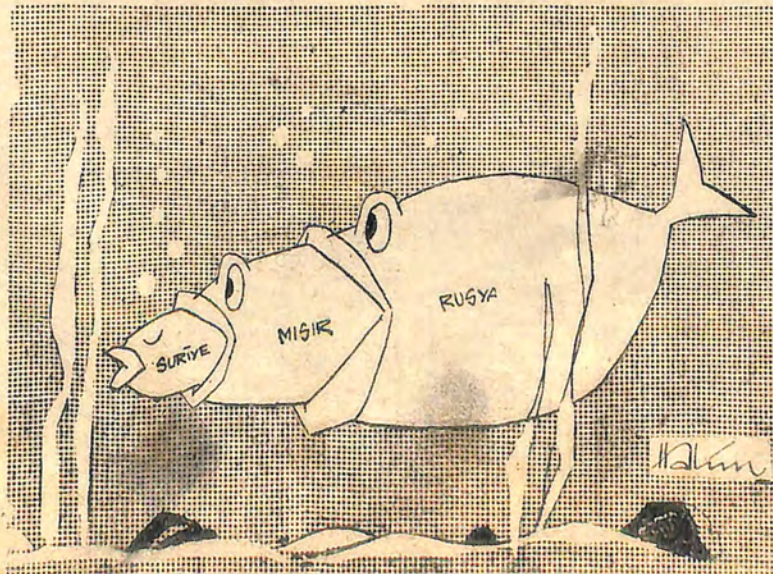
Memleketimizi telefon derdinden kurtarmak için en esaslı çare!
"GECE POSTASI"

muşluğun var mı senin?
— Az buçuk var.
— Peki öyleyse. Senin dükkânının ardında ne var?
— Ardında bahçe var.
— Bahçeden sonra ne var?
— Yangın kulesi var...
— Yangın kulesinden sonra?
— Üniversite mektebi var.
— Üniversite mektebinin içinde ne var?
— Talebelerle hocaları var.
— Mektebin içinde bunlar rahat duruyorlar mı?
— Nereden bilirim ben onu?
— Hah işte, onu bil ilk siftah. Katiyen rahat durmuyorlar.
— Ne yapıyorlar, rahat durmayıp da?..
— Konuşuyorlar...
— Konuşmak kabahat mi?
— Ama neler konuştuklarını biliyor musun sen?
— Yooo...
— Hukuk konuşuyorlar.
— Hukuk konuşurlarsa ne olurmuş?
— Her insan hukuk konuşabilir mi lan?.. Hukuk konuşmak için, kimden müsaade almışlar?
— Orasını bilemem.
— Bilmeyince ne diye burnunu sokuyorsun bu işlere?
— Yahu, burnumu sokup da ne yaptım?
— İşlerin altını karıştırıyorsun. Sen kalaycısın, kalaycılığı bil.

Bizim kazmamızın içinde senin anlayamayacağın meseleler var.
— Vallahi anlıyamadım hemşerim.
— Anlıyamazsın. Bu Üniversite mektebinin içinden bir hoca çıktı. Sanki başka işi yokmuş gibi, bütün işlerini bıraktı da, sırf hukuk konuştu. Ne münasebet konuşuyormuş?.. Hukuk mahkemesi mi orası?..
— Eeee, sonra?
— Sonrası bu... Tabii Ankara'dan emir geldi. Hocayı vekâlet emrine ahverdiler.

— Yani işinden mi çıkardılar?
— Çıkarmadırlarsa da, çıkarcaklar...
— Sonra?
— Minareye çık da soğan doğra...
— Lâfını bil de konuş hemşerim...
— Gücenme, gücenme... Sözün gelişi ağzımdan kaçiverdi. Sonra efendime söylüyeyim, o hocayı vekâlet emrine alınca, öteki hocalar homurdanmaya başladılar. Öte yandan talebeler bir olup marş söylemeye kalkmışlar. Gene hukuk

konuşmuşlar. İşler karışmış sonunda. Polis gelmiş, vali gelmiş, Vekil gelmiş, yatıştırıramamış bir türlü...
— İyi ama, çavuşum, o işlerden bize ne? Ben esas, bu sokağı neye kazıyorsunuz diye soruyordum.
— Anlatıyoruz ya babam... Bakmışlar ki, bir kişiyi, iki kişiyi, on kişiyi vekâlet emrine almakla bu iş temizlenmiyecek. O vakit karar vermişler. Bu Üniversite mektebini temelinden kaldırıp vekâlet emrine alalım, demişler. Ankara'dan emir geldi. Onun üzerine biz de kazmaya başladık. Binayı Ankara'ya yollıyacağız.
Zafer usta biraz düşündü. Sonra gülmeye başladı. Çavuşa dedi ki:
— Madem ki oldu olacak, biz de bu arada üç beş kuruş ekmek parası kazanalım. Sen, sevabına, bu işin müteahhidine anlatıver. Binanın altına taktıracığı tekerlekleri başkasına yaptırmassın. Biz burada ucuz tarafından, Üniversite mektebine dört tekerlek uyduruyoruz. Hem çekmesi kolay olur, hem de bizim cebimize bir ekmek parası girer...
Sonra, çavuşun cevabını beklemeden, içeriye girip, bakır tencerelerden birinin dibini geçiğe dövmeye başladı.

Büyük balık, küçük balık meselesi...

Dayak Yemeden DURAMIYORUM

AZİZ NESİN

OTOBÜS tıklım tıklım doluydu. Yolculardan birinin görünüşüne bakılırsa, adam yanlış taşıta binmiş olmalıydı. Onun yeri otobüs değil, ancak cankurtaran arabası olabilirdi. Sol kolu sargı beziyle omuzuna bağlıydı. Kafası sarıydı. Gözünün biri morarmış, şişmiş, öbür gözü de kanlanmıştı. Bastonuna dayanarak, kalabalık otobüsün içinde kendisine yer açmağa çalışıyordu. İşliyen bir saatin tiktakları gibi adam hiç durmadan:

— İnh... Aaah... Amaaan... Ooof... diye inliyordu. Bu görünüşe bakılırsa, adam, otobüsün büyük bir sarsıntısı ile dağılacak, eli, kolu, bacakları yerlere dökülverecekti.

Durmadan inliyen adama, oturan yolculardan biri yer verdi. Adam inliyerek oturdu. Kendisine yer verene:

— Allah razı olsun, dedi. Yanındaki adam, inliylene döndü:

— Merhaba Selman Bey...
— Ooof... Aaay... Merhaba Şerafeddin Bey... Amaan, bittim... İnh...

— Geçmiş olsun, ne oldu yahu?..

— Aaah... Amaan... Hiç sorma, üç aydan beri böyleyim.

— Vah vah... Geçmiş olsun Selman Bey... Hasta mısınız? Nedir rahatsızlığınız?

— Eeeh... Bu da bir hastalık sayılır ya... Bu da bir türlü hastalık. Ooof, bittim. Amaan...

— Vah vah vah... Doktor ne diyor? Teşhis koydular mı?

— Amaan... İnh... Doktorluk hastalık değil ki, kardeşim. Doktorun yapacağı hiç bir şey yok... Vayyy... Allah düşmanımın başına vermesin. Amaan... Her tarafım ağrıyor, kopacak gibi... Kalçamı oynatamıyorum. İnh...

— Doktora gitmeden olmaz Selman Bey... Hiç olmazsa bir hastaneye gidin.

— Hastanelik iş değil Şerafeddin Bey... Belki, belki tımarhanelik bir iş... Vay vay vayyy... Aaah... Çok da sâri bir hastalık...

Şerafeddin, otobüsün camına doğru çekildi:

— Öyleyse sokağa hiç çıkmamalıydım, dedi.

— Aaah... Ooof... Çıkmadan duruluyor mu? Söylemesi kolay. Bu hastalığa yakalan da sokağa çıkma bakalım... Bana hastalık bizim oğlandan geçti.

— O da mı hasta?

— Sorma. Hem nasıl... Onunki büsbütün berbat... Müzmin... Ayy... Efendim, bakın nasıl tutuldum bu hastalığa... Bizim oğlan, bir türlü liseyi bitiremedi. Dokuzuncu sınıfta iki sene okudu, ona geçti. Onda iki sene kaldı. Hep top yüzünden... İnh... Amaan...

«Oğlum, bırak şu topu». «Nasil bırakayım baba?» diyor. «Yahu, istikbalin mahvoldu». İstikbalden geçtik, hayatı da mahvolacak. Maç

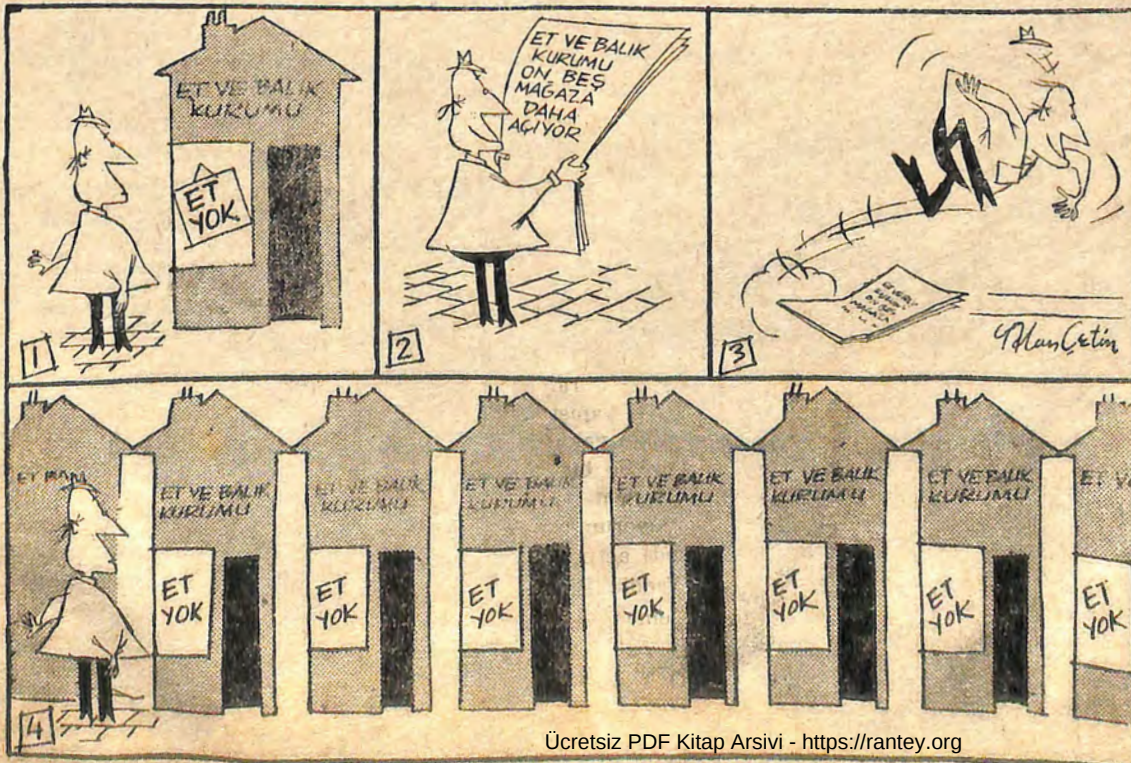
günü oldu mu, akşama eve, muharebeden çıkmış gibi gelir. Bereket versin, sol bacağı kırıldı da top oynayamaz oldu. Bacağının kırılmasına bile razıyım, anla artık... Amaan... Ooof... Bacağı kırılmasa da yine oynasa bir gün oğlanı temelli öldürecekler. Giden bacak olsun, başımızın gözümüzün sadakası olsun da tek oğlan kurtulsun, dedik. Vay vay vay... Kemiklerim kopuyor. Sonra efendim, bu sefer de oğlan maç delisi oldu. Oynayamasa bile maça gitmeden duramıyor. Ankara'da maç olur, Ankara'ya gider, İzmir'de olur, İzmir'e gider. Gittiği bir şey değil, her maçı dönüşünde yataklara serilir. Sesi kısılır. «Oğlum, neye sesin kısıldı?». «Bağırmaktan baba», «Öyleyse bağırma evlâdım». «Söylemesi kolay, sen gel de bağırma bakalım...». Bir maçı gelir, kafası patlamış. Bir maçı gelir burnu kırılmış, gözü patlamış... «Oğlum, nedir bu halin?». «Maçta kavga ettik». «Yahu, oynarken hadi anladım, seyrederken de kavga edilir mi?». «Edilir elbet». «Peki kavga etme». «Söylemesi kolay. Sen gel de kavga etme bakalım».

Bu nasıl iş? Ne desem «Elimde değil, söylemesi kolay... Sen gel de yapma bakalım» diyor. Bir seferinde gidip oğlanı karakoldan aldık. Maçta kavga edip karako-

la düşmüşler. İki üç sefer de ilk yardım hastanesinden aldık, getirdik. Yalvarıyorum: «Oğlum, evlâdım, yavrum, canına yazık değil mi? En sonunda sen bu yola can vereceksin» diyorum. «Biliyorum, yazık ama duramıyorum. Uzaktan söylemesi kolay. Gel de sen dur bakalım» diyor. Artık merak ettim, bir gün «Beni de götür şu maça bakayım» dedim. Oğlumla beraber maça gittik. Oyun başladı. Benim takım makim tuttuğum yok. Kim yenerse yensin, bana vız gelir. Ben oyunculardan çok seyircilere bakıp bakıp alay ediyorum. Derken efendim, Gazhane tarafındaki kaleye bir gol girdi. Ama, Allah için gol... Beyim, göz göre göre hakem saymadı. Ben katiyen haksızlığa dayanmamam. «Yuu yuu... Hakeme gözlüük!» diye bağırmağa başladım. Benim gibi başkaları da bağırıyor. Derken efendim, oradan, efendiden birisi bana «Hakem haklı, gol değil» dedi. «Bal gibi de goldü, hakem haksızlık ediyor. Öbür takımdan para aldığı besbelli» dedim. O efendiden adım bana «Ulan inek oğlu inek, öyle gol olur mu?» dedi. Ben de cna «Sözünüzü iade ederim. İnek oğlu inek habanızdır» dedim. Maça ilik gidişim olduğundan usulünü, erkânını bilmiyorum. Maça birisi sana inek dedi mi iade edilemezmiş. Ben böyle söyler söylemez, adam burnunun üstüne bir yumruk indirip beni yere yıktı. Bereket versin araya başkaları girdi de, ayırdı. Yoksa adam beni daha çok dövecekti. Ben yumruktan sonra yere yıkılıp burnumdan kan boşanınca, benim oğlan yardımına koşar sandım. Neredeee...

Ben ona sesleniyorum:
— Dur baba, dur yahu... Gol oluyor, diyor.

Burnuma mendil tıkaayıp kalktım. Bu sefer haksızlıkla golü sayılmıyan takıma içimde bir sevgi başladı. O takımdan birinin ayağına top geldi mi beyim, ben kendimi tutamıyorum, «anki top benim ayağımdaymış gibi, canı gönülden topa vurur gibi ayağımı bir sallıyorum. Sonra arada bir aklım başıma geliyor, yahu ben deli miyim, diyorum. Ayağımı tutmağa çalışıyorum. Sonra yine kendimi kaybedip, topa bir tekme savuruyorum. Hem de öyle bir şiddetle ki, topa vursam böyle, top kale ağlarını delip geçtikten sonra sputnik gibi havaya fırlayıp aya kadar gidecek. Bana öyle geliyor. Ben böyle heyecandan topa vuruyorum diye ayağımı savururken önümdeki adamın kıcı budur diye tekme indirmiyeyim mi? Adama «Pardon, affedersiniz...» filân dedim. Adam, «Olur yahu, dedi, maçta her şey olur. Şimdi tıraşı bırak. gol giriyor.» Derken bu sefer benim arkama bir tekme indi. Sidi-

Akbaba Ansiklopedisi

ÜSKÜDAR:

İstanbulun kazalarındandır. Meşrutiyette Cemal Paşa Üsküdarı mufassarıf olunca, erkeklerin entari ile sokağa çıkmasını yasak etmişti. Bu yasaktan rahatsız olan şair Üsküdarlı Talât beyin şu kıt'ası meşhurdur:

Entariyi inceden, kahından,
Tam kırk sene giydi cism-i
zârım
Entarisiz, aşksız, çiçeksiz,
Öksüz gibi kaldı Üsküdarım!

Fakat, asıl Üsküdarı, grup vakti tutuşan pencereleriyle, Türk şiirine Yahya Kemal he-diye etmiştir:

Başkadır çünkü bu akşam bü-
tün akşamlardan,
Güneşin vehmi saraylar yaratır
camlardan.
Nice yüzbin senedir Şarkın
ışık mimarı
Böyle mâmûr eder ettikçe ha-
yal Üsküdarı!

Üsküdarın meşhur semtleri, Paşakapısı ile Toptaşıdır. Tımarhanenin adı Akıl hastane-si olup Bakırköylüne gidince, Toptaşı itibardan düşmüştür.

ÖRDEK:

Kümes hayvanlarındandır. Karada paytak paytak y rür, havuzda ağır ağır yüzer. Atalarımız «Sersem ördek kıçın-

dan dalar» buyurmuşlardır. Herhalde bu sözün bir hikme-ti olacak!

Fazıl Ahmet Aykaç, eski bir bahriye nazırımızı hiciv için şu beyti yazmıştı: Ördeklerden bir filo, Bir de kazdan amirall!

Bir fıkra:

Arkadaşını dâva eden adam, mahkemede:

— Bana hakaret etti reis bey, demiş.

Hâkim sormuş:

— Nasıl hakaret etti?

— Ördek dedi efendim!

Sanık hayretler içinde red-detmiş:

— Hayır, ben böyle bir söz söylemedim...

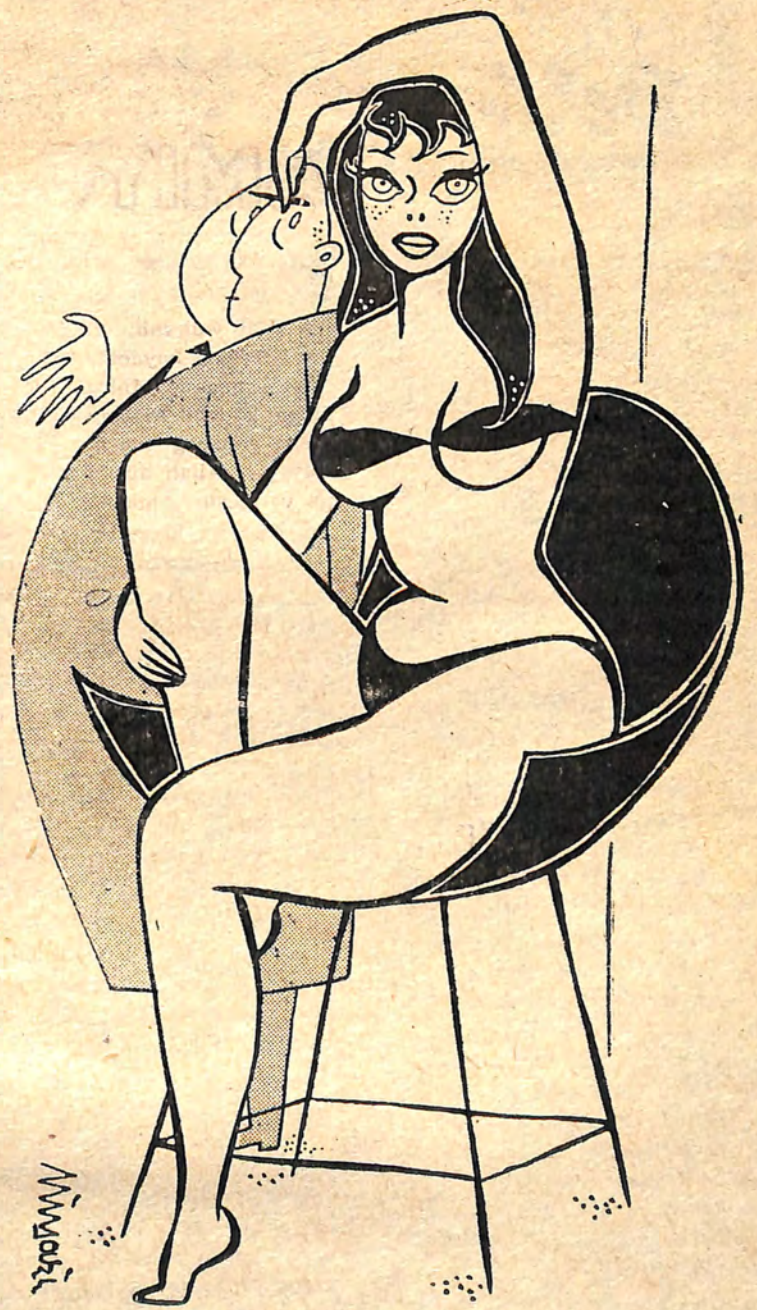
Ama dâvacı ısrar etmiş:

— Efendim, yolda karşılaştık, Konuşurken gökyüzüne baktı: «Ooo, dedi, hava bulutlanıyor...»

— E, ne çıkar bundan?..

— Aman sayın hâkim, hava bulutlanınca ne olur?.. Yağmur yağar!.. Yağmur yağınca ne olur?.. Sular birikir!.. Sular birikince ne olur?.. Ördekler yüzer!.. Görüyorsunuz ya efendim, bana gizlice ördek dedi!

Aman baylar, sizin de kulağınıza küpe olsun, sakın bugünlerde, ne yazarken, ne konuşurken «bugün hava bulutlu» demeyiniz!

— Benimki de bütçe açığı!..

tekme, gözümünden şimşek çıkardı. Eh, anladım, burada tekmeleşmek ayıp değil... Çünkü herkes birbirini tekmeleyiyor. Hem de kasdı yok... Seni tanımaz etmez, bir düşmanlığı yok. Adam, heyecana gelmiş, top diye sana vuruyor. Anlaşılr bir iş değil Şerafeddin Bey... Yahu, top senden bir kilometre uzakta, sen buradan topa tekme savuruyorsun. Biz başladık tekmeleşmeğe. Onlar bana tekme atıyor, ben onlara. Ama hiç birimizin kalbinde kötü niyet yok. İnsan o zaman hevecandan yediği tekmelerin acısını da duymuyor. Sonra efendim bizim kaleye bir gol girdi. Namussuz hakem bu golü saydı. Sayınca artık ben bu haksızlığa dayanamadım. Avazım çıktığı kadar:

— Kovaaaa!.. diye bağırmağa başladım.

Kendimi tutamıyorum. Elim, ayağım zangır zangır titriyor. Yanımda gazozcu varmış. Gazoz şişelerini kaptığım gibi hakeme fırlatmağa başladım. İyi ki o sırada yanımda gazoz şişesi var da başka bir şey yok. Bomba olsa

hakeme bomba fırlatacağım. Bir karışıklık oldu. Goldü değildi derken, seyirciler bir kapıştık. Hep birbirimize girdik. Herkes birini yakaladı. Ben o hızla, on yaşında bir çocuğu kaptığım gibi altıma almışım, çocuğu boğacağım. Yoktan kaatil olacağım. Bereket çocuk, «Amca ben de sizin takım-danım» dedi de elimden kurtuldu. Ben çocuğu bırakır bırakmaz, izbandut gibi bir herif beni aldı altına. Vurur da vurur... Bizim oğlana bağırıyorum, oğlan neredede... O sahaya atlamış, hakemin hakkından geliyor. «Polisi!..» diye bağırđım. Polisler de birbirine girmiş. Kimi oyuncular dövmüyor, kimi seyircilerden dayak yiyor. Beni altına alan adama «Yahu sen hangi takım-dansın arkadaş? Sakin ikimiz de bir takım-dan olmayalım. Beni boğuna dövüp durma!» dedim. İyi ki demişim. İkimiz de bir takım-danmışız. Ama adam insafsız. «Ben şimdi karşı takım-dan birisini nereden bulayım. Herkes kaptı...» diye yumrukları indirdi. Can acısıyla fırladım, kurtulmam için.

cilerden birine kapışacak adam kalmamış da, zavallı hirsından, tribün tahtalarını ısıyor.

Nasıl olduysa ortalık düzelir gibi oldu, maç başladı. Bizim takım taraftarlar takımı coşturmayla başladık: «Ya ya ya, şa şa şa, bizim takım çok yaşa...» Benim artık bağırmağın sesim soluğum kesilmiş. Oradan birinin elindeki tenekeye ben de vurmağa başladım. Asıl kıyamet de ondan sonra koptu. Sahada iki oyuncu birbirine girdi. Daha durulur mu? Durmak istesen de duramazsın. Biz de birbirimize yapıştık. Birisi beni bacağımdan yakalayıp havaya savurdu. Şöyle bir havada uçtuğumu biliyorum. Ondan sonrasını hatırlamıyorum birader. Gözümü hastanede açtım.

Şerafeddin Bey;

— Demek bu haliniz ondan... dedi.

— O kadarla kalmadım ki... Ertesi pazar bizim takımın başka takımla maçı varmış. Artık durabiliyor muyum? Uzaktan söylemesi kolay. Sen ol da duramazsın...

Inh... Amaan... Ooof... Her tarafım kopuyor.

Selman Bey'in sargılı elinden bir paket düştü. Eğilip onu alırken:

— Bu da tenekeyle kaynana zı-zırlıtısı, dedi. Bağırmağın sesim kısılınca teneke çalıyor.

Otobüs durdu. Sargılar içindeki adam inliyerek kalktı:

— Allahaismarladık Şerafeddin Bey, dedi.

— Nereye şimdi? Doktora mı?

— Yok canım, maça... Aaaah... Ooof... Inh...

Tedbir!

Zavallı deli, bir kutu kibrit almış, ha bire çalıyordu. Aksilik bu ya, kibritlerin hiçbirini yanmamaktaydı. Her birini hiddetle fırlatan deli, biri nasılsa yanınca hemen söndürüp, bunu kutuya koydu. Doktor sordu:

— Neden yine kutuya koydun onu?

— E, dedi deli, şteklerin hiçbirini yanmadı. Bir bu yandı. Sakhiyayım da, sigara içerken yakarım...

Meclis Berberi

HÜRRİYET gazetesinde ay-
nen şu haber çıktı

«B. M. M. berberinin görü-
len lüzum üzerine vazifesinden u-
zaklaştırıldığını bildirmiştik. Ken-
disiyle görüştüğümüz B. M. M.
Reis Vekili Ağâh Erozan, berbe-
rin vazifesinden uzaklaştırılma-
sında kendisinin hiç bir ilgi ve
hattâ malûmatı olmadığını, 15
gündür Ankara'da bulunmadığını
söylemiştir».

Çekirdekten yetişme bir gazete-
cinin ilk vazifesi nedir? Tabii bu
önemli berber meselesini hallet-
mek! Beşinci sayfada dört sa-
tırla verilen böyle bir haberi en
sağı birinci sayfada sekiz sütun-
manşet haline getirmek... Ne
adam? «Bir köpek, bir a-
dama ısırsa bu, havadisı sayıl-
maz. Ama, adam köpeği ısırsa, işte
haber buna derler»... Eh, memleket-
te bunca baraj açılıyor-
muş, fabrikalar kuruluyormuş, te-
me! atılıyor, Sıtkı Yırcalı üs-
tadımız nutuk veriyormuş... Bun-
lar şüphesiz hayırlı şeyler a-
ma, millet alıştı artık böyle ha-
yırılı işlere... Nasıl olsa, bir kal-
kınma dâvasıdır gidiyor. Kendi-
mizi kaptırmışız... Nerede, ne za-
man duracağımız belli... Dost da,
düşman da ağzına geleni söylü-
yor... Haberin bini bir paraya...
Asıl hünere, bunları bir yana ko-
yup, berberi değerlendirmekte...

Berber, şüphesiz bir memur de-
ğildir. O halde, havadisteki «gö-
rülen lüzum üzerine» kaydı ni-
çin? Bizim bildiğimiz bu tâbir,
Vekil Beyefendiler tarafından, i-
şinden atılan profesörler, memur-
lar, öğretmenler hakkında kulla-
nılır.

Acaba B. M. M. berberini niçin
vazifesinden uzaklaştırdılar? Bu
zat, kulis faaliyetine mi karıştı?
Kendisine tıraş olanların anlat-

tıklarını ağzından mı kaçırdı?
Bütün bunlar, çok muhterem bir
heyetin itibarıyla ilgili şeyler o-
labilirdi, öyle ileri geri söz
götürmez. Binaenaleyh, berber de
elbet bu gerçeği idrak etmiştir.
Sebebi başka olmalı...

Yoksa... Yoksa, sevimli Ağrı
mebusu Kasım Küfrevi'nin o za-
rifi bıyıklarının bir tarafını da-
ha uzun, bir tarafını daha kısa
mı kırttı? İnanamadım. Öyle
yaptığına değil, Kasım Küfrevi
gibi çok medenî, çok neşeli, çok
deryâdil bir muhterem kimsenin
kalkıp da «vay, sen benim, bı-
yıklarında bile eşitliğe ne kadar
ehemmiyet verdiğini bilmiyor
musun?» diye şikâyet edip adam-
cağızı işinden edeceğine inana-
madım. Bunu yapsa yapsa, ondan
çok daha sinirli, çok daha astığı
astık, kestigi kestik biri yapabi-
lirdi...

Düşüncelerimin burasında, bey-
nimin mahrem köşelerinde bir
şimşek çaktı.

Faruk Nafiz... Evet, Çamlı-
bel... Bu işi bilse bilse D. P. Hay-
siyet Divanı'nın kıdemlisi, İstan-
bul mebusu Faruk Nafiz Çamlı-
bel bilirdi.

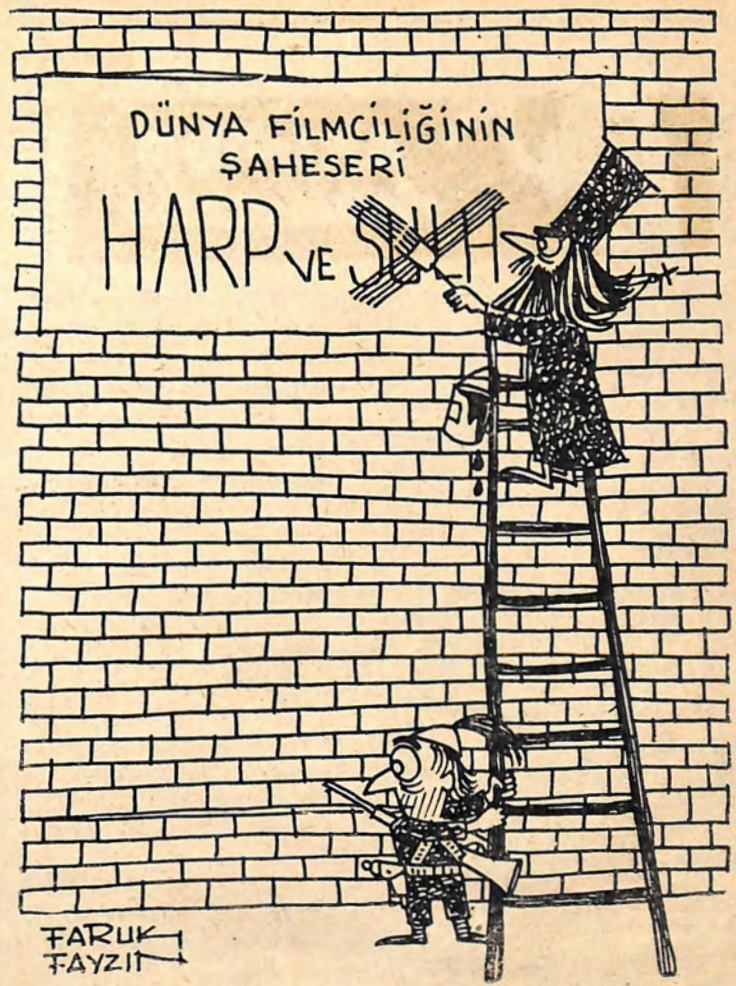
Çamlıbel'i, Emirgân'da, Çınar-
altı'nda buldum. Havanın güzel-
liğinden faydalanmış, nargile to-
kurdاتیyordu. Beni görür gör-
mez:

— Muhakkak Meclis Berberi'ni
sormağa geldin! demesin mi?

— Nereden anladın üstat?

— Bir kere sen, mesleğin ica-
bı, tıraşla çok uğraşırsın. İkinci-
cisi, herkesin gözünden kaçan böy-
le önemli meseleleri kaçırmaz-
sın!

Sonra, hemen cebinden bir ka-
ğıt çıkarıp masanın üstüne bı-
raktı. Okudum. Kopya etmemeye de

YAZISIZ!..

müsaade verildiğinden, size nak-
lediyorum:

«B. M. M. İdare Amirliğine:

Her ne kadar önemli değilse de
kederi

Yine sormak isteriz mes'e-le-i
Berber'i!

İştittik son verilmiş derhal vaz-
fesine

Elbette vardır bunun pek mû-
cib sebepleri.

Saçımız, sakalımız başkasına
emâne?

Ama nerde bulalım öyle bir
hünerveri?

Bilirsiniz ki siz de, siyâsette
düstûrum

Ne Arabın suratı, ne de Şam'ın
şekeri...

Haysiyet Divanı'yla ilgisi yoksa
işin

Bekleriz zâtınızdan bir beşaret
haberi!

Yukarısı sorarsa bilelim, Deli
Ozan,

Neden ileri geldi Bay Berber'in
seferi!..

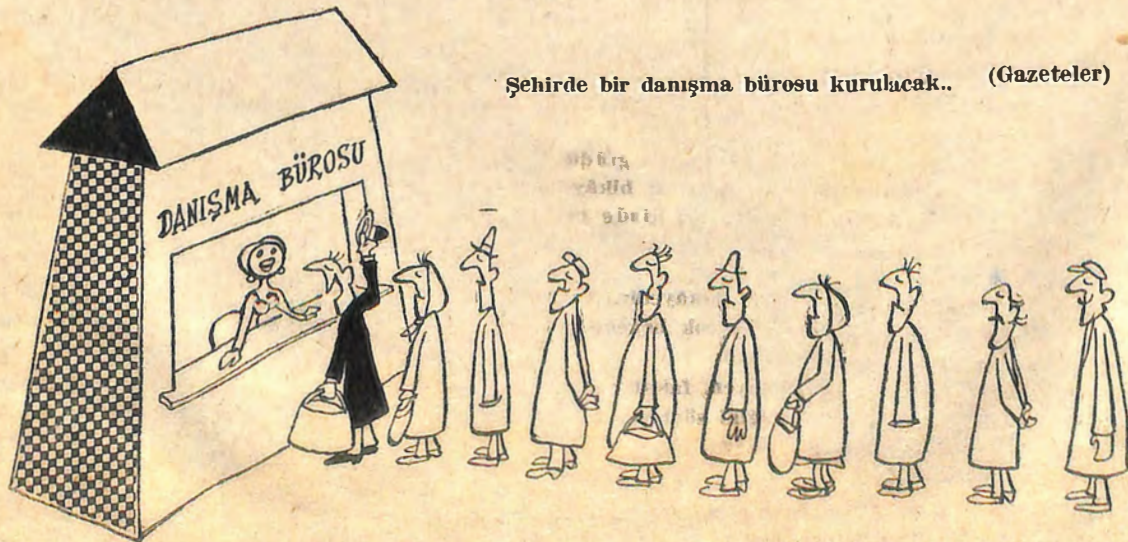
Üstat Çamlıbel bu veciz ve
manzum tahriratın cevabını da
bendenize bildirmeği vâdetti.
Bunun üzerine kendisini yavaş
yavaş kuşatmağa gelen gayri si-
yasi hayranlarıyla başbaşa bı-
rıkıp şehre döndüm. Hoş, döndüm
demesi dile kolay... Nasıl döndü-
ğümü Boğaz yollarından geçmiş
olanlar anlar.

Hemen o akşam Ankara'yı te-
lefonla aramağa karar verdim.

«03» ten Ankara muhabirimini
telefonunu «acele ve basın» diye-
rek istedim.

Hem basın, hem acele olduğu
için çok beklemedim. Ertesi gün
öğleye doğru verdiler.

— «Alo? Muzaffer'ciğim, sen
misin? Yahu bugünlerde neler
dönüyor Ankara'da? Hiç bir ha-
ber vermiyorsun, birader! Bak,
Kubalı'dan sonra, Meclis Berbe-
ri'nin de vazifesinden uzaklaştı-
rıldığı rivayetleri dönüp dolaşı-
yor... Adam seçimlerde muhalif
partiden adaylığını mı koydu
yoksa?.. Ne?.. Ne dedin? Bir
şey yok mu? Nasıl yok birader!
İstanbul gazetelerini okumuyor-
sun her halde... Soğudun mu?
Gazetelerden mi soğudun? Yahu,
onlar sizden soğusa hadi neyse...
İlanlarını kesersiniz, kâğıt ver-
mezsiniz. Bir de üstelik gazete-
lerden soğudum diyorsun. Susa-
yım mı? Neden susacağımı!

Şehirde bir danışma bürosu kurulacak.. (Gazeteler)

Geçmiş Zaman Olur ki

Hayal ve Ötesi!

30 Ağustos zaferiyle biten Afyon taarruzu başlamıştı. İstanbul'da, ağızdan ağıza yayıldıkça büyüyen sevinçli haberler dolaşıyordu..

Akşam matbaasında, gazetenin sahiplerinden Ali Naci Karacan Anadolu haritasını açmış, Türk ordusunu hayalinde koşturabildiği kadar koşturuyor, seçtiği köy, kasaba isimlerinden gazeteye heyecanlı başlıklar hazırlıyordu.

Necmeddin Sadak ağır, temkinli adamdı. Bu uydurma zafer haberlerini doğru bulmuyordu. Adeta yalvardı:

— Yapma Naci... Yarın yalan olduğu anlaşılınca, halk büyük hayal kırıklığına uğrar...

Ama Ali Naci onu dinlememiş, uydurduğu mübalâgalı zafer haberlerini baskıya vermişti bile...

Ertesi günü, Anadolu'dan resmi tebliğler gelince, Necmeddin Sadak hayretler içinde arkadaşına seslendi:

— Naciiii... Hapı yuttun!

Tahminlerinde aldandığını anlayan Naci, telâş içinde koştu:
— Ne var?.. Taarruz durmuş mu?..

Akşam başyazarı, bahtiyar bir yüzle resmi tebliği uzattı:

— Bak, yarışı kaybettin... Türk süngüleri senin hayalini de geçtiler!

— Nafile soyunma hanım, Strip-Tease yasak oldu biliyorsun!..

Sır değil ya söylediklerim... Elâlem daha nelerini söylüyor... Sen şimdi haber ver bakalım. B. M. M. berberinin vazifesine neden son verilmiş? Bilmiyorsun demek... Eh, sen de bilmezsen... Daha bu sabah mı tıraş oldun?.. Yani adam işinin başında mı? Ya!.. Nasıl?.. Çırağını mı kovmuş? Demek şâyia'yı çıkartan o!.. Çırağı kediye mi kovmuş?.. Ha, iş saat-

lerinde orada kedi bulunmasını istemiyormuş da, yüksek sesle kedisine pist demiş, öyle mi?.. Anladım, teşekkür ederim kardeşim... Doğru, doğru... Bu gazeteler böyledir zaten. Hiç yüzünden ortaya siyasi bir mesele çıkarırlar. Neredeyse Kâmil Boran «Meclis berberi niçin vekâlet emrine alındı?» diye bir sözlü soru açacak, iki parti neredeyse birbirine girecekti... Doğru, hakkın var... Teşekkür ederim... Allaha ısmarladık Muzaffer'ciğim.. Gözlerinden öperim.»

Çat!.. Telefon kapandı.

İşi gördünüz ya!.. Beni boş ye-

re uğraştırdılar.

Derhal makinemin başına oturdum, yazmağa koyuldum:

«Yok yere hâdise çıkarmak isteyenlerin falsosu!

Hürriyet gazetesi yazı işleri müd-

ürlüğüne... Tarihli gazetenizin beşinci sayfası, dördüncü sütununda B.M.M. Berberi'ni vazifesinden uzaklaştırdılar başlıklı havadisini-zin aslı olmadığı, yaptığım tahkikatın anlaşılmuştur. Memleketi ilgilendiren bunca önemli şey varken muhabirimizin hayâli mahsulünü bir dermiş gibi ortaya atmanız, hele aslı astarı olup olmadığını

tahkike lüzum bile görmeden bunu yapmanız hamiyetli çevrelerde derin bir teessür yaratmıştır. Bununla takibettiğimiz maksatlı neşriyatın farkında olmıyan bir kaç gafili belki avlarsınız. Ama biz, uyanık demokratlar... İlh... İlh...»

— Görünmeyen Adam —

YAZISIZ!..

Zamane çocuklarının tartışması!

ÇOCUKLAR, saatlerdir oynadıkları oyunlarını tatil etmişler, hem dinleniyorlar, hem de çene çalıyorlardı. bir kız:

— Beni, dedi, bir leylek, gagasında getirip evimizin damına bırakmış...

Burnunun üstü çillerle örtülü cingöz bir oğlan güldü:

— Puf... Seni amma da kandırmışlar ha!.. O hikâyeyi yutan kaldı mı artık. Beni doktor, siyah uzun çantası içinde getirmiş ve annemle babama satmış...

Başka bir oğlan atıldı:

— Benim dünyaya gelişim de ayrı bir hikâyledir. Annemle babam beni eczanenin vitrininde görmüş ve çok beğenmişler. Satın almışlar. Düşünün, o zaman minnacıkmişim.

Konuşulanları gözlerini aç aça dinliyen, fakat hiç lâfa karışmayan Timoçin'e leylek gagasında geldiğini söyleyen kız sordu:

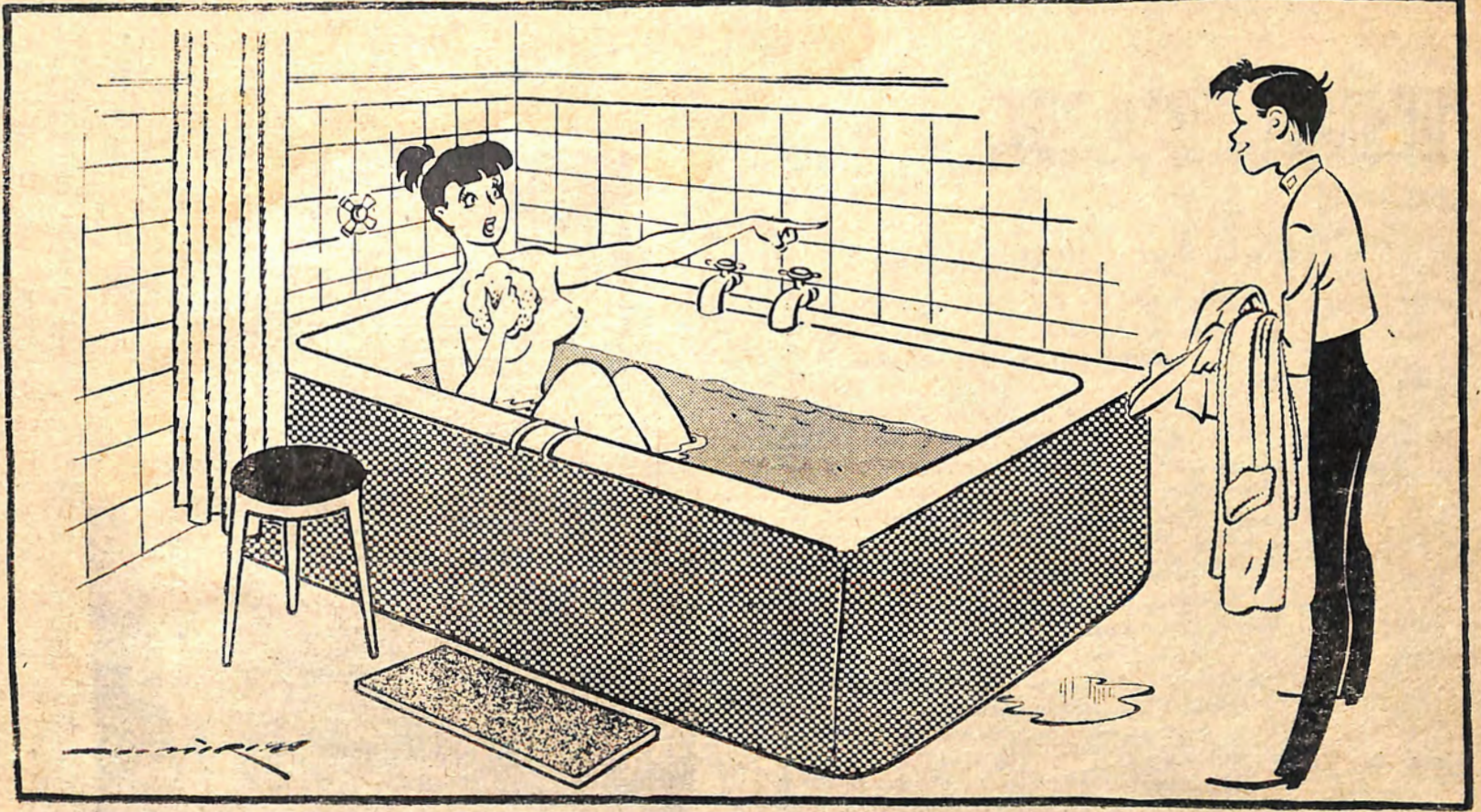
— Ya sen, dedi. Seni nereden almışlar?

O ise boynunu büküp:

— Vallahi, dedi, biz çok fakiriz, beni para verip aldıklarını sanmam, herhalde evde kendileri yapmışlardır.

Gina'nın mallarına el konacak...
(Gazeteler)

— Çık dışarı, terbiyesiz! Kapıyı vur da öyle gir!..

Geçim derdi!

Değişmez gelirli, değişmez maaşlı bir memurdu. O ay, maaşını alırken eline gayet kirli bir tomar kâğıt para verdiler. O da saymağa başladı. Muhasebeci hayretle sordu:

— Sayıyorsunuz demek... Mikroptan korkmuyor musunuz?

Adamcağız güldü:

— Korkuyorum tabii... Bu para nasıl olsa mikropları bile besliye-
mez!

Kaç kişi?

Güzel bayan S. D., arkadaşla-
rıyla sohbet sırasında, tabii Di-
van'ın pastahanesinde, biri:

— Ankara'ya ne zaman gidiyo-
sun? diye sordu.

— Haftaya...

— Ne olursun şekerim, gitme
de benim vereceğim partiye gel....

— Ah, çok isterdim, ama git-
mem mutlaka lâzım... Bilsen An-
kara'da benim gitmemi gerekti-
ren ne kadar sebep var...

Öbürü, muzip muzip sordu:

— Yanı... Kaç kişi?

Kim?

Muzaffer Kurbanoglu, biraz ol-
sun dinlenebilmek için «gizlice»
İstanbul'a gelmişti. Lâkin Park-
otele indiğini duyan bir ahabı,
onu holde ayak üstü kıştırdı. Uzun
uzadıya bir şeyler anlatmağa baş-
ladı. Ashında son derece nazik bir
zat olan Devlet Vekili, gık deme-
den bu çileye katlanıyordu ki, baş-
ka bir tanıdık hemen yanlarına
yaklaştı:

— Beyefendi, dedi, zâtnâlinize
çok mühim bir maruzatım var...

Kurbanoglu, evvelki tanıdıktan

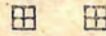
müsaade isteyip kendini bu yeni
gelene devretti ve sordu:

— Buyur bakalım... Ne diyecek-
tin?

— Hiç, dedi fedakâr ahab. Si-
zi o adamın elinden kurtarmak
istedim. Şöyle biraz yârenlik eder-
dik...

O zaman, Kurbanoglu artık
dayanamadı:

— Peki, onun elinden kurtardı-
ğına teşekkür ederim. Hüsniçü-
ğüm ama, dedi, ya senin elinden
beni kim kurtaracak?

Ressam ve modeli!

Ressam Bedri Rahmi, bir sergi-
sinde at kuyruğu saçlı bir kadın
resmi teşhir etmişti. Ama, ona
modellik eden kadının saçları at
kuyruğu olacak kadar uzun bile
değildi.

Günün birinde, Bedri Rahmi, es-
ki modeline rastgeldi. Bir de baktı
ki, kadının at kuyruğu var:

— Vay, demek at kuyruğu ha?

— Tabii, diye cevap verdi mo-
del; Picasso'nun sözünü sade siz
bilmezsiniz ya... Ne demiş üstat?
Er geç, modellerim benim eserle-
rime benzer... Ben de, yaptığınız
resme benzedim işte!

Sonra, birden ilâve etti:

— Maalesef!

Aman dikkat!

Muharrir Eser Tutel, Beyoğlu-
da oturuyordu. Dede yadigarı, ah-
şap bir evleri vardı.

— Geçen gün, diye anlatıyordu
Eser, evin ahşap basamaklarını
çıkarken dikkat ettim, her basa-
mak ayrı ses veriyor... Bir de ne
duyayım? İkişer ikişer çıkarsam
Dağ Başını Duman almış marşını,
üçer üçer çıkarsam Ey Gaziler
şarkısını hatırlatmıyor mu?

Palavranın bu kadarına dayana-
mıyan bestekâr Nuri Sami atıldı:

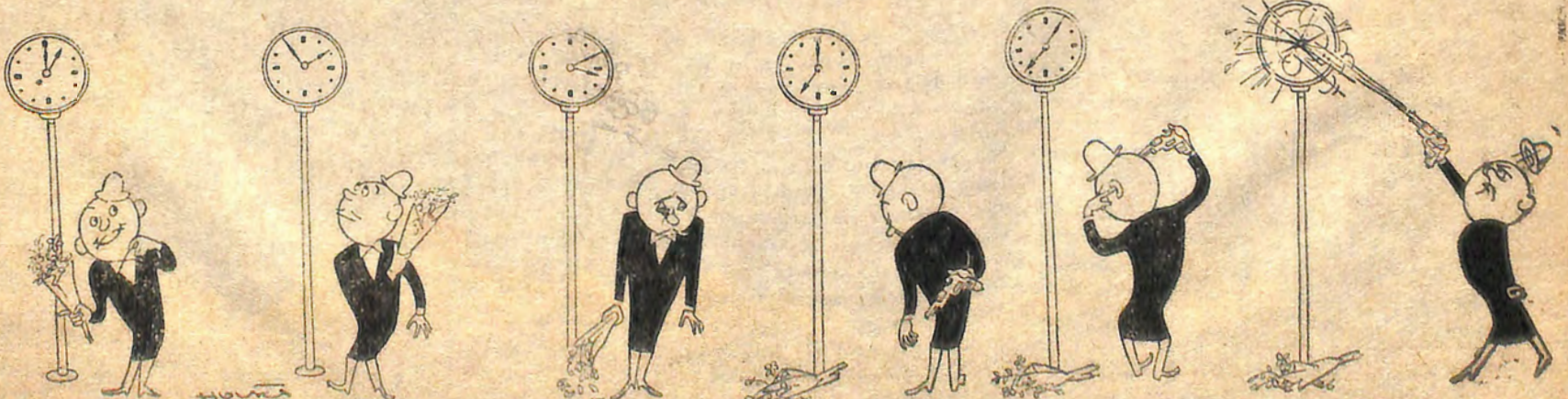
— Aman dikkat, Eser bey... Yu-
karıdan aşağıya doğru ayagın bir
kaydı mı, cenaze marşı hazır!..

Felâketin büyüğü!

Sirkteki fillerden biri ölmüştü.
Canbazlardan biri, iki gözü iki
çeşme ağlayan soytarıya acıya-
rak sordu:

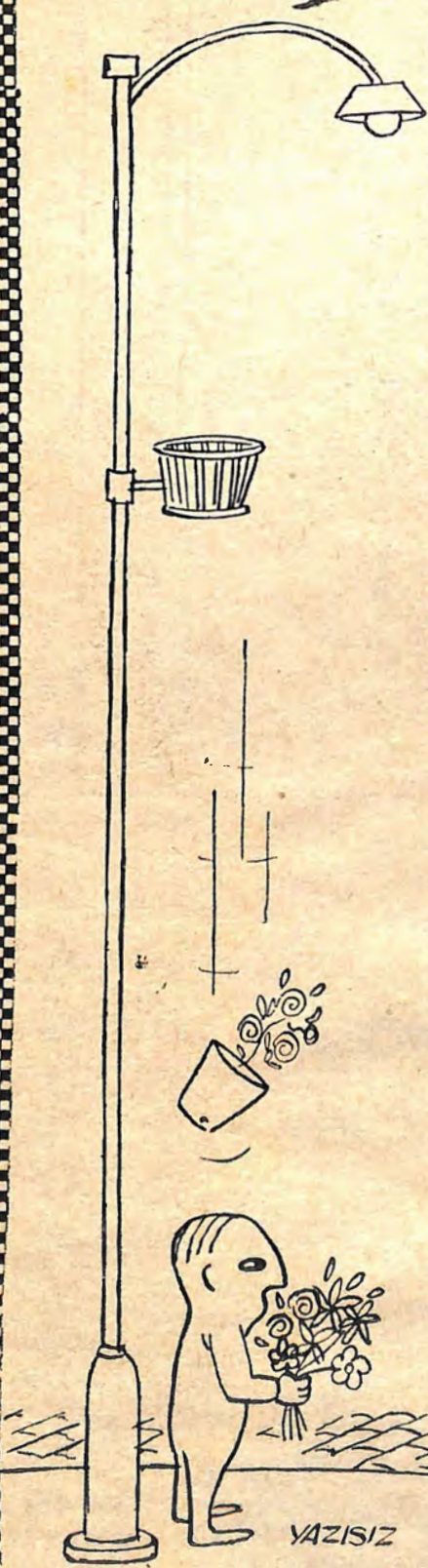
— Gözlerinin yaşı dinmiyecek
mi? Anlaşılan çok seviyordun,
ha?

— Yo, dedi adam; hayır, ama
gömme işini bana havale ettiler...

YAZISIZ!

SEMİRAMİS

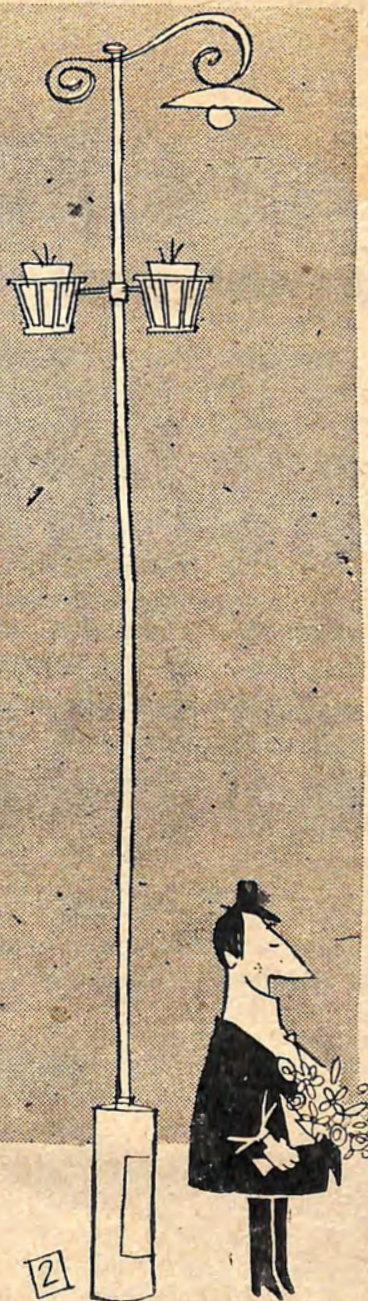

YAZISIZ

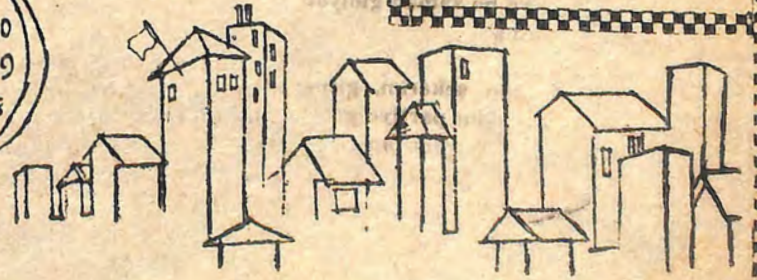

SEMİRAMİS'den
Yılmaz Çetin

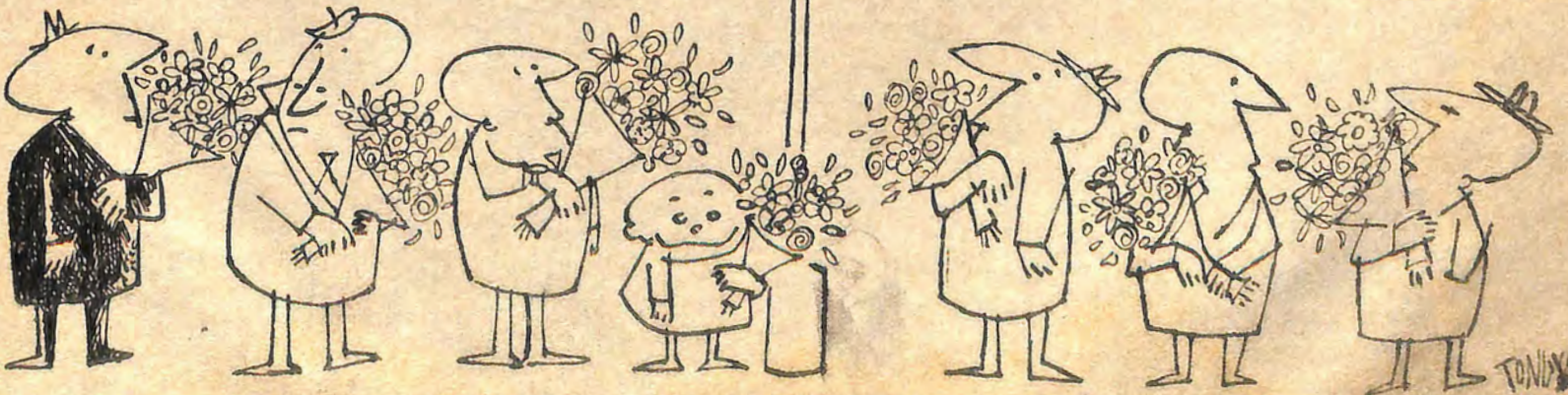
YAZISIZ

DİREKLERE SAKSI
KONULACAK

CADDELER ÇİÇEKLENİYOR!

TONI

İstanbul sokakları çiçeklendirilecek! — Gazeteler —

— Vay, Hüsameddinciğim, ne-relerden çıktın böyle?

— Buradaydım Sermet... Ya sen?

— Taşrada gezdik, tozduk, ni-hayet dönüp dolaşıp kürkçü dük-kânına geldik...

— Çoluk çocuk iyiler ya?

— Eh işte...

— Galiba senin bir oğlunla bir kızın vardı...

— Öyle ya... Yirmi sene sonra, iyi hatırladın doğrusu...

— Tabii... Biz kardeşiz yahu... Nasıl çocuklar?

— Oğlan mühendis oldu. Bir inşaat şirketi kurdu. İş iyi... Ama kızı bir türlü evlendiremedik gitti...

— Bildiğime göre kusursuz bir kızdı...

— Öyle... Allah şahit, kızdan bir şikâyetim yok. Ama olmadı,

olmadı gitti işte... Kismet neyse o oluyor...

— Doğru, kardeşim...

Ama, Hüsam, Sermet'in bam teline basmıştı bir kere. Ne ka-dar uğraşsa susturamıyacaktı. Sermet durmadan anlatıyordu:

— Kızı Üniversiteye verdikti ya... Daha sabahısına bir kısmeti çıktı... İyi, parlak bir gençti... Kızın da gönlü vardı. Fakat cesa-ret edip veremedik. Çünkü oğlan bir yerde memurdu. O sıra seçimler yapılacağı için sen kalk, istifa et, adaylığımı koy...

— Fena mı Sermet'ciğim? Me-bus damadın olurdu...

— Zor olurdu... Herif muhale-fetten. Nereye oluyor? Tabii se-çimlerden sonra eski işine de dönemiyeceğinden... Birinci tâlibi böylece kaçırdık. İkincisi dersin o da öyle: Bir gazeteci idi. Ama gazetesini görsen parmağın ağ-zında kalır: Her sahifesinde bir vekil imzası...

— E, daha iyi ya, bütün mu-harrirleri iktidar erkânı demek...

— Ne muharriri yahu?... Hepsi ağız dolusu tekzip yazısı...

— Yaaa, vah vah... Demek baş-ka isteyen olmadı?

— Oldu olmasına... Oldu ya, ben vermedim...

— Neden?

— Çocuk keldi.

— Allah Allah... Ne yapsın ya-ni? Kelim diye evlenmesin mi? Tarihimizde bir çok şanlı şerefli keller vardır ki hepsi evlenip çoluk çocuğa karışmışlardır...

— Kazın ayağı öyle değil... Bi-zimkinin kel ayıbından başka bir

Eczacı — Bu ilâçtan mı? Bu ilâçtan, ilâç için bile yok beyim!..

de sinema merakı vardı. Kendini bilmem hangi artiste benzetiyor-du. O günlerde pek moda olan bir herife...

— Yul Brynner...

— Ne karın ağrısıysa... Çektim kızı kenara: «Kızım», dedim, «sen bununla evlenmek istiyor-sun, bütün genç kızlar ona bayı-lıyor diyorsun ama, günün birin-de kelliğin modası geçince ne ya-pacaksın? İyisi mi, vaz geç bu sevdadan...»

— Zorla vazgeçirdin demek. Kız-çağızın kismetine engel oldun...

— Allaha şükür, engel olmadım. Çünkü, hemen her ay kızı bir kismet çıkıyordu. Hele kız, adı duyulmadık bir gazeteğe sosyete dedikoduları yazmağa, öteye be-riye dalıp çıkmağa başlayınca da-mat namzetlerine bir hız geldi mintarafillâh...

— Bâri ince eleyip sık doku-

masaydım sen de...

— Ben değil, bu sefer kız ince elemeğe başladı. Meselâ yakışıklı, orta yaşlı bir tüccar vardı. İtha-lâtçıymış. Ne ithal eder içeri, bil-mem ya bu zamanda... Kızı iste-di. Ama kız, kısa bir denemeden sonra onu istemedi...

— Ne denemesi...

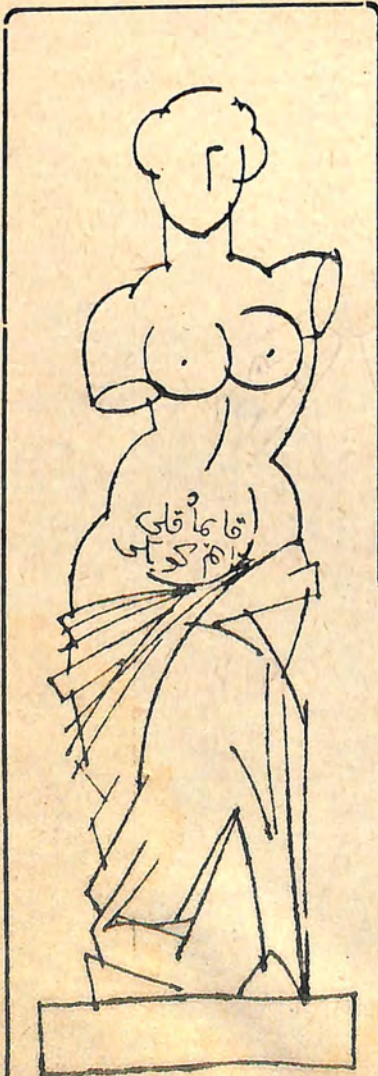
— Damat adayı, kızı bir balo-da iyice sıkıştırıp öpmüş. Annesi-ne söylediğine bakılırsa çok us-talıkla öpüyormuş herif. İlle velâ-kin «Bu, başka kadınları da mu-hakkak böyle öper durur, ben ömrüm oldukça onun peşinden koşamam» diye kestirdi attı. On-dan sonraki bir ressamdı. Von Kak mı ne, bir deliye âşıkmiş. Ona benziyeceğim diye, daha ni-şanlandıklarının haftasına kula-ğını kesip bizim kızı gönderdi. Sonra da boyaların ortasında ek-mek bıçağını karnına sapladı git-ti. Daha sonra bir telgrafçı istedi bizim kızı. Ama, seninki tenezzül eder mi? Modern değilmiş tel-grafçı. Zavalı adam, Allahın gi-nü postahane postahane dolaşır, bize telgraf çeker, sonra da kendi postahanesinden alır, eve taşırdı...

— Vah vah, pekiy, şimdi kızın evde mi oturuyor öyle?

— Yok canım, evde oturur mu hiç? Sermaye verdik. Yer altın-da bir lokal açtı. Kibarca meyha-ne demek. Bütün sosyete oraya geliyor. Kıza «şen dul» adını tak-mışlar. Dehşetli para kazanıyor. Günün birinde belki para kuvve-tine evlenir biriyle...

İki arkadaş, buluştukları za-manki neşelerini bulmak için ka-dehleri devirdiler.

— Hikâyecî —

YAZISIZ!..

Niçin?.. Niçin?

ADAMCAĞIZ yana yakıla, etrafını saran arkadaşlarına anlatıyordu:

— Bilirsiniz karımı ne kadar severim. Onunla evleneli beş sene olduğu halde daha dün evlenmiş gibi sevişiriz. İşte geçen hafta da, ticarî bir mukavele için Ankaraya giderken beni göz yaşları ile uğurladı; «Çabuk dön sevgilim» diye arkamdan el salladı. İşim bitince, «Çarşambaya dönüyorum!» diye kendisine telgraf çektim ve eve geldiğim zaman onu başka bir adamın kolları arasında buldum!.. Niçin bana bunu yaptı, niçin, niçin?..

Zavallı adamcağız göz yaşlarını zaptedemiyordu. Tesellişi de imkânsız bir durumda olduğu için, onu keder içinde dinliyen arkadaşları söyleyecek söz bulamıyorlar, o da:

— Niçin, niçin?.. diye başını oradan oraya vuruyordu.

En sonunda dostlarından biri dayanamadı:

— Bu kadar üzme kendini, diye lâfa girişti; git bu hâdiseyi, anlayışla seni dinliyebilecek bir kadına anlat... Meselâ meselâ, annene anlat. Sualinin en doğru cevabını bir kadın olmak dolayısıyla o verebilir.

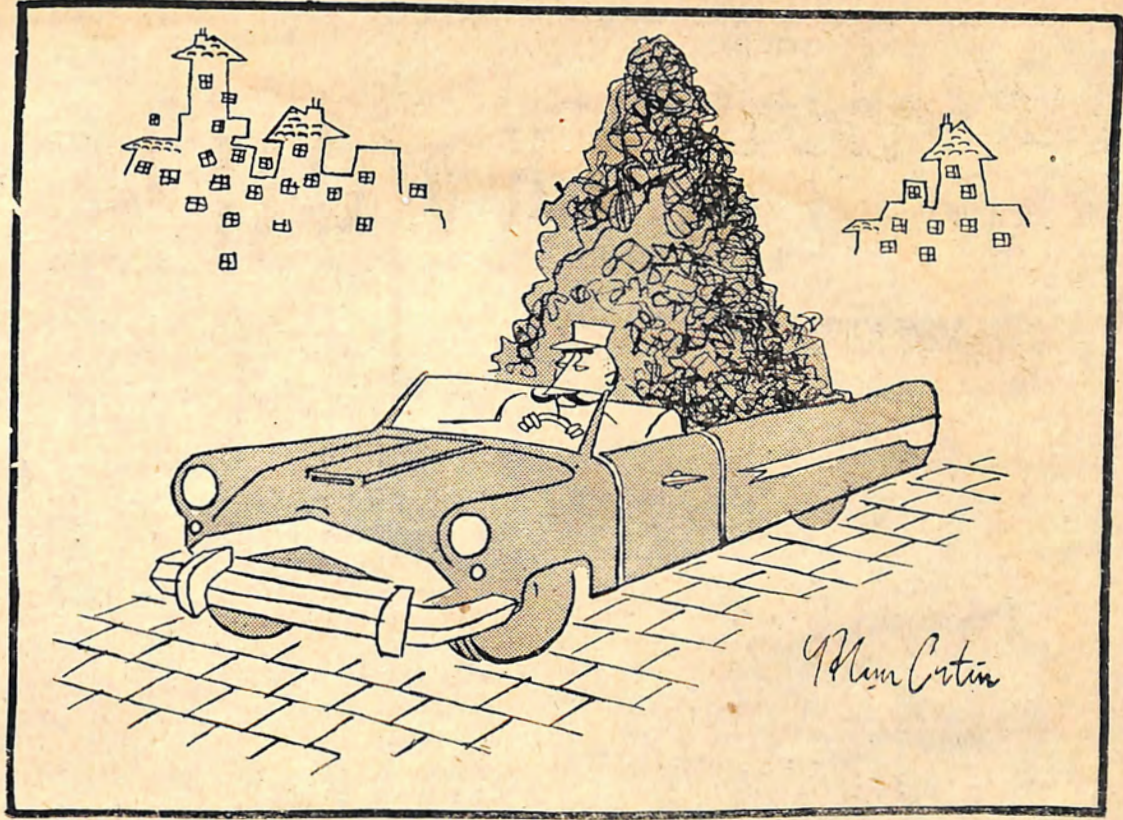
— Annem mi? dedi, zavallı adamcağız, evet beni ancak o anlıyabilir.

Ve doğrucu gidip annesini buldu, acıklı hikâyesini ona anlattı ve aynı suali sorarak sözlerini bitirdi:

— Niçin bana bunu yaptı anne, niçin?..

Annesi bir müddet sustu ve düşündü. Sonra elini ihanetzed oğlunun omuzuna koyup, şefkat dolu bir sesle:

— Yavrucuğum, dedi, muhakkak ki telgrafını almamıştır, Yoksa...

Çöpler değerlendirilecek.. (Gazeteler)

Kefaret!

Nedret Güvenç'i herkes sahne sanatkârı olarak tanır. Halbuki o, sade sanatkâr değil, aynı zamanda dehşetli mizah kabiliyeti olan bir kadındır. Bir akşam, Kulis'te çay içerlerken gözlerini ileriki masada bir adama dikmiş, dalgın dalgın bakıyordu. O kadar ki, adamcağız masasından kalktı, geldi, selâm verdi:

— Affedersiniz hanımefendi, dedi, demindenberi dikkatle beni tetkik ediyorsunuz. Acaba beni tanıyor musunuz?

Nedret şaşırıyordu:

— Ha, ha, hayır efendim... diye kekeleydi. Adam devam etti:

— Bereket kendimi bilirim. Sizin kadar güzel bir hanımın dikkatini çekmeyeceğimin farkındayım. O halde?

Bu kadarı müinasebetsizlikti artıkt. İnsanın gözü dalmaz mıydı yani? Nedret Güldü:

— Söyliyeyim efendim, dedi. Demin sizin yerinizde gayet güzel bir genç oturuyordu. Ona da aynı şekilde uzun uzun baktığımı sonradan farkettim. Bu sefer o ayıbın kefaretni ödüyordum!

Alâmeti farika!

İmar faaliyetinin yıkma devresinde, kırmızı plâkası çamurdan okunmaz hale gelmiş harap bir kamyon, yol kenarına yanaşmıştı. Hırpani kılıklı bir takım işçiler, harıl harıl, yıkılan binaların cam, çerçevelerini kamyonu yüklüyorlardı. Trafik polisi yanlarına geldi.

— Binin komyona, yürüyün merkeze! dedi..

— Aman ağabey, ne merkezi?

— Çok lâf etmeyin. Sizin hırsız olduğun z besbelli....

Bu sefer hırsızlar, mayna ettiler. İçlerinden biri sordu:

— Ağabey, biz her tertibi aldık. Nasıl çıktın bu işi?

— Kör kör parmağımı gözüme, dedi memur, etrafınıza baksanıza. Sizin kadar acele çalışan işçi var mı hiç?

En uzunuu..

Yedek Subay'da kıt'a hizmetini yapmış, mektebe kaydolmuşlardı. Hepsinin, meslekleri de gözönüne alınarak, sınıfları ayrılıyordu. Komutan:

— Sizin mesleğiniz neydi? diye sordu.

— Ressamım...

— Öyleyse harita şubesine...

Ya sizin?

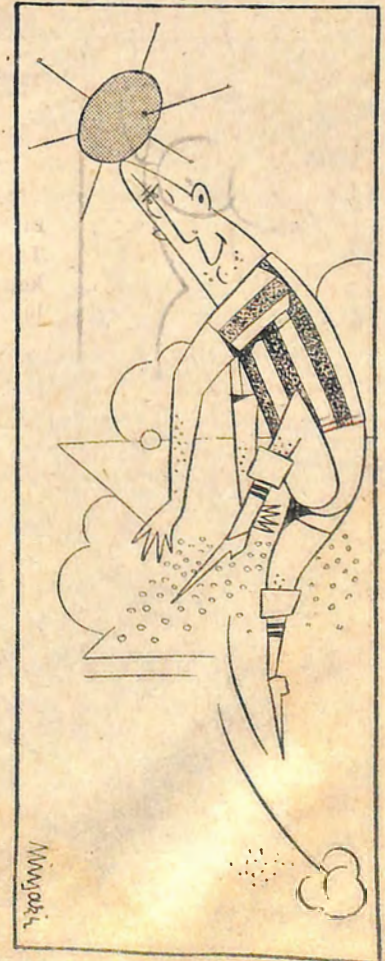
— Mühendis...

— O halde topçu sınıfına... Ya siz?

Bu seferki kekemeydi. Başladı:

— Ta.. ta.. ta.. ta.. ta.. ta...

— Kâfi, kâfi, dedi komutan, sizi de makineli bölüğüne ayırırız.!

YAZISIZ!..

Mısır'la Suriye, Irak'la Ürdün birleştiler.. (Gazeteler)

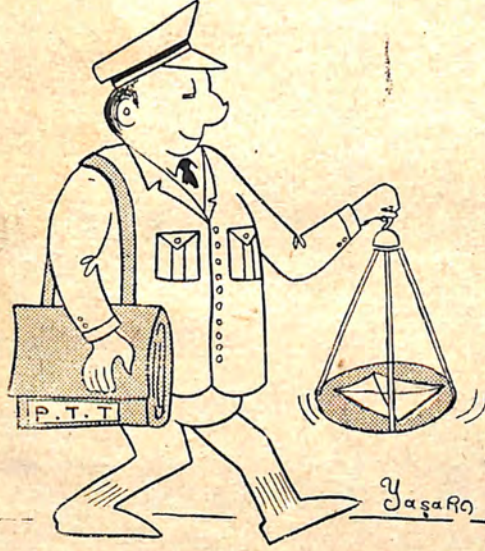
Lübnan, Suudi Arabistan, Bahreyn — Acaba hangisine göre yolumuzu bulsak?..

kokteyl

Mektup içinde kahve ele geçirildi.. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Ben de!

Batılı gazetecilerden bir grup, Sovyet hükümetinin davetlisi olarak Rusya'ya ziyaret ederken, bir ziyafetteydi. Sofrada akla gelebilen, her şeyin mevcut olduğunu gören batılı gazetecilerden biri, yanındaki Rus mihmandara:

«— Doğrusu, dedi, Rusya'da böyle nefis yemeklerin mevcut olduğunu hiç bilmiyordum.» Rus mihmandar, gazetecinin kulağına eğile rek fısıldadı: «— Ben de... Ben de...»

«Milliyet»

Borçlular!

Bir New York gazetesinde şöyle bir ilân çıktı:

«Bugünden itibaren karımın yapacağı borçlardan mes'ul olmadığımı bildiririm.

Mr. L. B.

Aynı sütunda ve daha aşağıda ise başka bir ilân daha vardı:

«Kocam Mr. L. B. bundan sonraki borçlarımdan mes'ul değildir; zira kendininkileri dahi ödiyememektedir.»

Mrs. L. B.

Bir teklif!

Almanlar, Berlinde harbin yıkıntılarını kaldırıırken, çıkan molozları bir araziye yığa yığa muazzam bir dağ vücudunda getirdiler. Üstelik, 200 bin adet de ağaç dikerek pek mânalı bir harp âbidesi kazanmış oldular.

Hani hiç de yabana atılacak bir fikir değil. Meselâ biz de İstanbul imarını bu şekilde pek âlâ âbideleştirebiliriz!

Ağaç olarak da, bilhassa incir, doğrusu pek yakışır!..

Bedîî FAİK
«Dünya»

FIKRA Yarısı

Kurban!

Baba, oğul, motörleriyle hamsi avına çıkmışlardı. Dönüşte sert bir karayel, denizi allak bullak etmeğe başladı. Tehlikedeydiler. Oğlan, beti benzi uçmuş, diz çöktü

— Allahçuğum, ha peni kurtarırsan, sana pi hamsi kurpan idicuğum!

Ama, fırtına büsbütün artmıştı. Oğlan tekrar etti:

— Allahçuğum, iki

hamsi kurpan idicuğum!

Dalgalar gittikçe büyümüşü. Oğlan, dualar tesir etmedikçe kurbanların sayısını çoğaltıyordu. Bir aralık:

— Rabbicuğum, yüz hamsi...

Derken, babasının sert sesi ile sert eli:

— Pak şu terese, kur-

pan ede ede hamsi pirak madi!

Diye suratında patlayınca, oğlan yavaşça fısıldadı:

— İnanma papacuçum, pen oni kandiririm!..

Cemil BATUMAN
Soydan Cad. No. 25
ADANA

— Bu oyunun mutlaka çıplak oynanacağından emin misin?.. (Amerikan)

ÇIKMASIN!

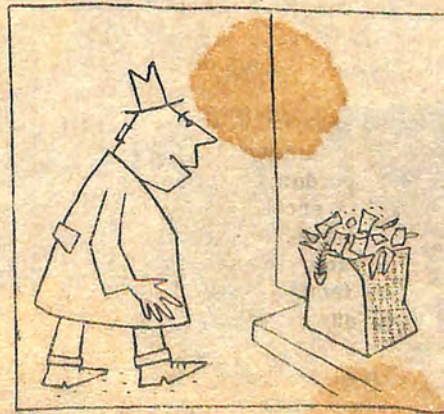
Her cihetçe hâlimizden belli istikbalimiz, Sözlerimden asrın icraatını zem çıkmasın, Ehl-i vicdânın acib mi hapse mahkûmiyeti; Maksat, istikbale bir namuslu âdem çıkmasın!

KALMIYOR!

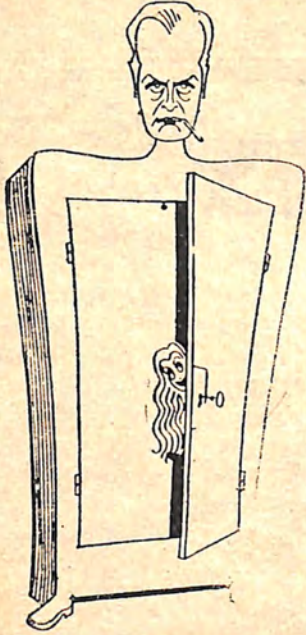
Padişahım, bir dirakte döndü kim gûya vatan, Dâimâ bir baltadan bir şâhı hâlî kalmıyor. Gam değil uğrunda yurdun böyle elden gitmesi, Gitgide zulm etmeye elde ahâli kalmıyor!

Eşref

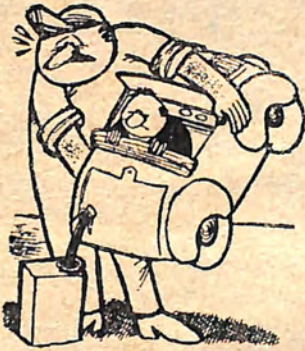
[Diraht: ağaç - Şâh: dal demektir].

Göplerimiz kıymetlenecek.. (Gazeteler)

... Ve Allah erkeği yarattı!
Curd Jürgens

— Affedersiniz, yarım litre
fazla koymuşum!..
(İtalyan)

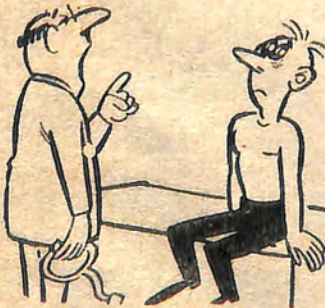
Doktor gelinceye kadar...

Herbshriner'in henüz beş yaşındaki küçük oğlu fena halde hastalanmıştı ve müthiş ıstırap çekiyordu. Derhal telefon edip doktoru çağıran Herbshriner sordu:

— Doktorcuğum, siz gelene kadar bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?

Doktor da gayet samimi cevap verdi:

— Tabii var! Vizite ücretini hazır edin!
(Alman)

Akıl hastanesinde:
— Sen kendini fare zannetmekten vazgeç... Öyle olsa, seni çoktan yerdim: Benim kedi olduğumu görmüyor musun?..
(Fransız)

Milletlerin

Güldükleri

Sarhoş oyuncu!

İki sarhoş gemici, barda viski içiyorlardı:

— Uyum geldi, dedi bunlardan biri, haydi bir oyun oynayalım.

Öbürü:

— Haklısın, diye cevap verdi, haydi «Ben kimim bil?» oyununu oynayalım.

— Peki öyleyse. Sen kimsin bakalım!

— Ben sarışın bir sinema yıldızıyım. Yuvarlak ve geniş kalçalarım, incecik bir belim, muazzam ve bana «bomba» dedirten bir göğsüm ve mavi gözlerim var. Bil bakalım ben kimim?

Öbür gemici, bu tarifi sonuna kadar zor sabretmişti. Kendinden geçmiş bir halde:

— Kim olursan ol be! diye bağırды, ne duruyorsun haydi sarıl da beni öpsene!..
(Fransız)

— Sakın generalle dans etme şekerim, nişanları insanın göğsünü donduruyor!..
(İtalyan)

Önemli çağrı!

Meşhur İngiliz kulak, burun, boğaz mütehassısı Sir Marell Mackenzie'nin telefonu acı acı çaldı. Kendisini gene çok meşhur portre ressamı James Whistler çok acele olarak çağırıyordu. Herhalde mühim bir vaziyet vardı. Sir Mackenzie koşu koşu ressamın evine vardığında hastanın; çirkin ve ihtiyar bir buldok köpeği olduğunu gördü. Sesini çıkarmadı ve köpeği muayene edip reçetesi ni yazdı ve hayli kabarık bir vizite ücreti alıp geri döndü.

Ertesi sabah erkenden bu sefer ressamın telefonu çaldı. Doktor çok acele olarak kendisini çağırıyordu. Bunun sevgili köpeği ile ilgili olabileceğini düşünen ressam derhal geldi.

Doktor ise, oralarda değildi; kendisini sakın sakın karşıladı bir kahve getirtti. Sonra ressamı alıp evinin banyo dairesine götürdü, duvarları işaret ederek:

— Buralara, dedi, bazı resimler yapmanızı rica edecektim de... Onun için sizi..
(İngiliz)

★ ★ ★

Para...

Amerikada bir zamanlar hüküm süren Şimal - Cenup anlaşmazlığına ve yapılan harplere ait muhtelif hikâyeler ve filmler vardır. Ve bugün Amerikada el'an bir Şimalilik ve Cenupluluk rekabeti hissedilir.

Şimal ve Cenup arasındaki gerginliğin son haddini bulduğu sıralarda Şimali bir papaz pazar günü kilisede vaaz veriyordu. Mevzuu para idi. Rahip şöyle söylüyordu:

— Sevgili dindaşlarım. Para insanı ancak aldatır ve fena yola sürükler. Herşeyi satın alabilir, fakat sevgiyi, saadeti temin etmez. Kırık bir kalb, para ile tamir edilmez. Para değil ancak şahsi mezliyetleri insana itibar temin eder. Paraya kıymet vermeyin aziz kardeşlerim. Zira dünyanın en değersiz şeyidir.

Rahip lafının burasında birden durdu kendini topladı ve:

— Tabii diye ilâve etti. Bu sözlerimle Cenupluların parasını kastediyorum.
(Amerikan)

«Az veren candan...»

Babası küçük oğlunun karakterini ölçmek için o pazar sabahı kiliseye giderken bir 25 franklık bir de 5 franklık para vererek:

— Oğlum, dedi vaazdan sonra iane tabağını dolaştırırlarken bunların hangisini istersen onu at...

Eve döndükleri zaman sordu: — Hangi parayı attın oğlum?

Küçük oğlan anlattı: — Babacığım, vaazda papaz dedi ki: (Allah yardım edenleri sever; yardımın azı çoğu olmaz. Ne verirsiniz verin. Az veren candan, çok veren maldan). Onun üzerine ben de tabağa 5 frangı attım babacığım!
(Fransız)

— Her tarafın kurumadan salona girmek yok!..
(İngiliz)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 4 —

— Hay aksi şeytan!
 — Ne var?
 — Üst satırı da beraber yaladım. Aklım başımda değil ki...

Ata efendi tezkereyi arkadaşının elinden aldı. Yalanan yerleri tekrardan doldurdu. Üzerine rih döktü; önüne bıraktı. O esnada Şücaaddin, yine usulcacık:

— Kalk! dedi. Dışarıya gel de, konuşalım.

Birbirlerinin ardınca çıktılar. İçeri taraftaki تنها bir koridora çekildiler. Ata efendi:

— Anlat bakalım! dedi.

— İşte anacığım: Ben, bizimki ile artık bir arada oturamaz oldum.

— Aranızı bulacak kimse yok mu?

— Nafile! Molla, kızını ne yapıp yapip benden ayırmağa karar vermiş. Moruğun, Malatya kadısı olduktan sonra burnu büyüdü. İki de bir öteki damadını, bizim bacak olacak katırı metheder, durur. O akıllı imiş, becerikliymiş... Yükselmenin yolunu biliyormuş; kendisini sevdirmiş... miş... miş! Herifçi oğlunun ciğeri beş para etmez ama, doğrusu hazine-i hassa memurları bizim gibi değil. Orada hem aylık peşin, hem de avanta var. Üstelik, ne de olsa padişah kapısı.

— E, ne olacak şimdi?

— Ne olacağı var mı?... Bu sabah, evden çıkarken, Molla dayattı.

— Ne dedi?

— Ya, ayalini ahr, ev tutar oturursun... Yahut ki tatlik edersin, dedi. Ev tutacak halim olmadığı için, ben de bittabi ikinci teklife yanaşacağım.

— Refikan ne diyor?

— O ne diyecek Allahını seversen?... Babasının her dediği sanki ferman-ı hümayun. Ağzını bilo açmıyor.

— O halde, boşa. Ne yapalım?

— İyi ama, dediğim gibi, validenin yanına taşınmaklığım için de para lâzım.

— Yaseften uydurmağa bak.

— Tamam! Ben Yahudiye gördükçe bucak bucak kaçıyorum... Daha kendisinde iki senedim var.

— E, ne düşünüyorsun?

— Bizim İbrahim ağadan almaz mıymı acaba?

— Sor bir kere.

— Ben sormayım da, sen önce bir ağzını ara. Senden bunu rica edecektim.

— Peki. Sen git de kaleme, ben konuşayım.

— Ha! Unuttum... İbrahim ağa belki de rehin ister. İki tane Rumeli şimendifer tahvilim var. Burada yanımda. Onları veririm. Haydi Ata'cığım şu işi becer.

Şücaaddin kaleme döndü. Ata efendi, odacı İbrahim'in olduğu yere kadar ilerledi. Eliyle işaret edip, yanına çağırdı.

— İbrahim ağa, bizim Şücaaddin senden biraz ödünç para istiyor.

Odacı, câli bir hayret gösterdi:

— Bende para nerede?... Tövbe tövbe, on param yok. Hepsini dağıttım.

— Canım, sende olmaz olur mu?

Çocuk pek ziyade darda. Karısından ayrılıyor?

— Ne diye ayrılıyor ki?

— Ne bileyim, elâlemin iç yüzünü? Ayrılıyorlar işte... Şuna, ne yap yap, on lira kadar bul.

— Amanın! On lira mı?... Allah bilir yok.

— Etme İbrahim ağa... Sevap-

tır. Sana, rehin de istersen, onu da verecek.

— Nasıl rehin?

— Şimendifer kâğıdı.

— Ne şimendiferi?

— Hani şimendifer kâğıtları yok mu?... Sarraflarda satılıyor. Sağlam paradır.

İbrahim Ağa, rehin lâkırdısını duyup biraz yumuşamışken, bu akli ermediği, ne olduğunu bilmediği şimendifer kâğıdından kuşkulandı. Ata efendi ısrar ediyordu:

— Canım! Ben de ayrıca kefil olurum. Ne korkuyorsun?

— Korkmak değil... Ama, sahidenden param yoh. Bir yol, kapı yoldaşlarına sorayım.

— Sor ama, çabuk cevap ver. İş aceledir.

— Peki. Ahan şimdi haber veririm; sen git.

Ata efendi arkadaşının yanına gittiği vakit, onun nazarlarında okuduğu endişeyi, gözlerini kırpmak suretiyle teskin etti. Bir de pusla çiziktirip uzattı. Bunda:

«İbrahimi iyice sıkıştırdım. Şimdi cevap getirecek» diyordu.

Sabırsızlıktan kabına sığamayan Şücaaddin, beyaza çekmek üzere eline aldığı kargacık tashihli müsveddeyi bir türlü sökemiordu. Kelimeleri atlıyor, çıkıntılarının farkına varmıyor, 11, 2, 55 işaretli ilâveleri kaale almıyordu. Dört tabaka kâğıt ziyan etmiş, iki kalem kırmış, hâlâ tezkereyi beyaz edememişti.

Mümeyyiz Kâşif efendi, müstacelen Sadrazamın mührüne arz edilecek olan bu kâğıdı bekliyordu. İkide bir, yerinden başını kaldırıp, keçi sesi gibi titrek bir sesle soruyordu:

— Şücaaddin efendi! Tezkere-i

maruzenin emr-i tebyizi miskiyül-hitam olmadı mı?..

— Şimdi bitiyor efendim!

İbrahim ağa hâlâ gözüküyordu. O da, dışarıda, diğer bütün odacıların akli erer takımını başına toplamış, istişareye koyulmuştu. Kendilerine mahsus şive ile konuşuyorlardı:

— Ergi boyun genem ödünç para istiyi. Ne deyin Hüseyin?

— Ne diyeceğim? Sen bilin gayri.

— Mühteber kefil görsedirir mikin?..

— Rehini veriyi.

— Ne veriyi kin?

— Gara pampurunun temessüklerini veriyi.

— Gara pampurunun temessükleri o soyhada ne geziyi? Babasının malı mı kin?

— Ula, eylesi değil... Bunlar tapu temessükleri kimin değil.

— Ya, nedir kin?

— Bunlar sarraflarda alınur, satılır. İkramyası vardır. İki ayda bir Furansada çekiyler de, efendüme deyim, ikramya çihiy.

İbrahim ağa, derin bir düşünceye daldı. Kulağına böyle bir şey vaktiyle de çalınmıştı. Mahmutpaşa başındaki kocaman hanın sahibi meşhur Abut efendiye bu şimendifer piyangosunun bir iki defa üst üste vurduğunu ve o muazzam servetin temeli bu suretle kurulduğunu işitmişti. Arkadaşından biraz daha tafsilat almak ihtiyacını duydu:

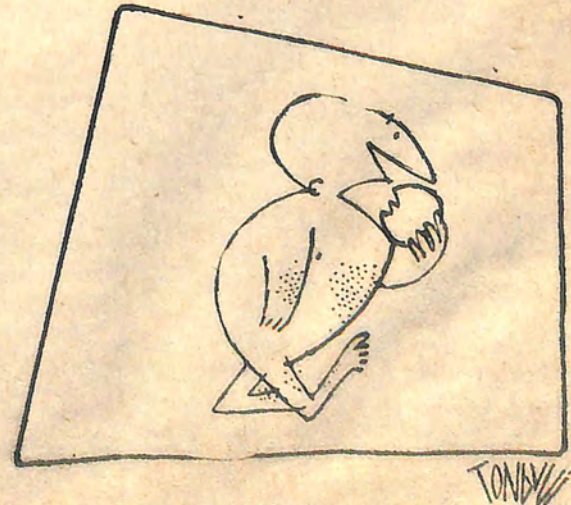
— Bağa bah!.. İkramyaya her vahit çihiy mi?

— Gısmeti olana çihiy.

— Gısmeti olanı nirden biliy ki?

— !!!

(Devamı var)

Adem oğlu!..

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

Yazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

Bir gidiş gittiki dönse
Dönme ben ölürüm
İkimizden biri olmaz
dön beraber ölelim
İSKENDER FİKRET

İSTERSEM SALİHİ ANCAK
BEN DONDÜREBİLİRİM...
AMA AVUÇLARINI YALASIN-
LAR... **DÖNDÜRMEYİ**

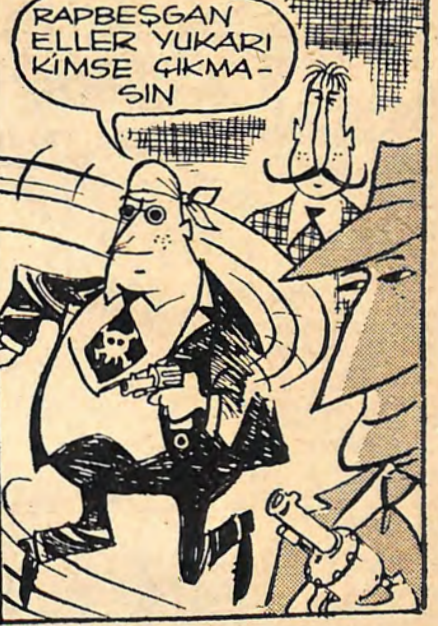

...BİRDEN

KAĞARALMAZ
KOŞAR ADIM MARŞ
MARŞLA LABORA-
TUVARA GİRDİ...

KAĞARALMAZIN ARKA-
SINDAN SÖYLEYİN
ANAMA AĞLAMASIN
ÇETESİ SÖKÜN ETTİ

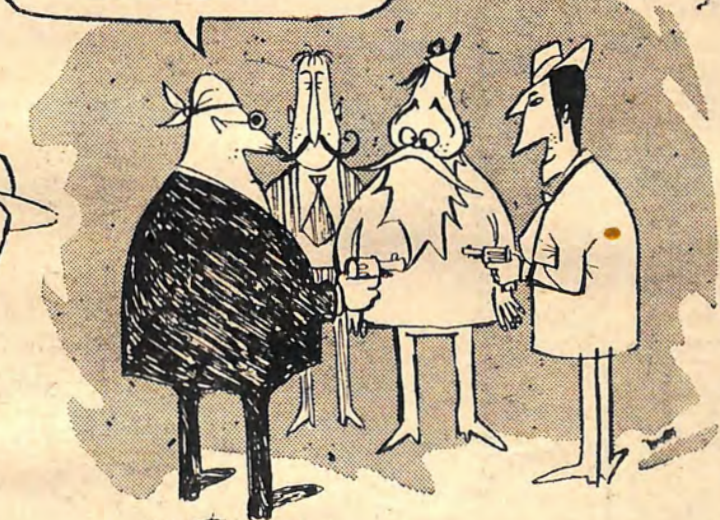

KAĞARALMAZ HAFİ-
YE EFLATUN HURİ-
NİN KULAGINA BİR
ŞEY FISILDADI...

SONRA ACELE BİR
İŞLERİ VARMIŞ GİBİ
ROMANDAN ÇIKIP
GİTTİLER

SANA "SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN ÇE-
TESİ", ADINA VE **SEYİN** MUKADDESATI
ÜZERİNE EMREDİYORUM... SALİH TEK-
CANIN **AYA** GİTMESESİ LAZIM...
SPUTNİĞİ DERHAL **DÜNYAYA**
DÖNDÜR

KATİYYEN
OLMAZ
SALİH TEKCAN
DÜNYAYA
DÖNEMEZ

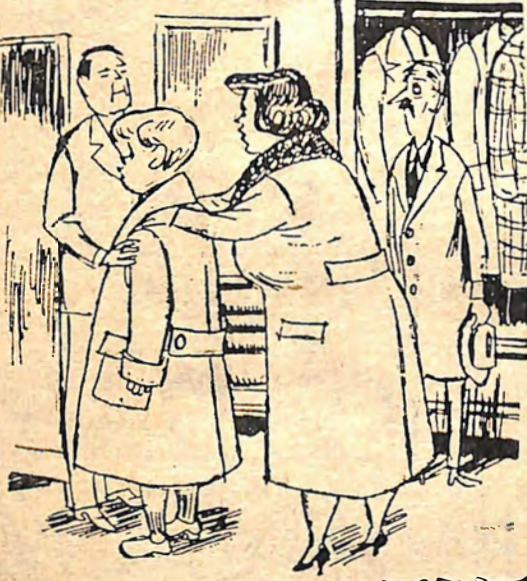
SEN SÖÖLEDİN...
ROMANIN GEÇEN
HAFTAKİ SAYISIN-
DA SÖÖLEDİN...
BİZ DE DUYDUK

BU RESİMLİ ROMANCILARDA TAM
Bİ ŞEYLER OLACIĞI ZAMAN
ARKASI GELECEK SAYIDA
YAZARLAR

Dünya

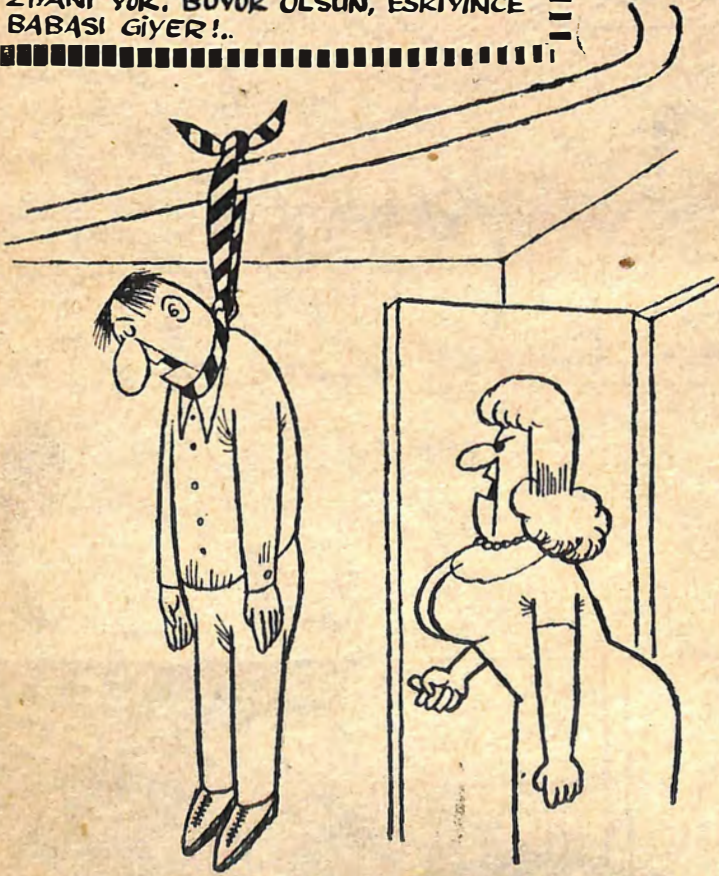
Karikatürleri

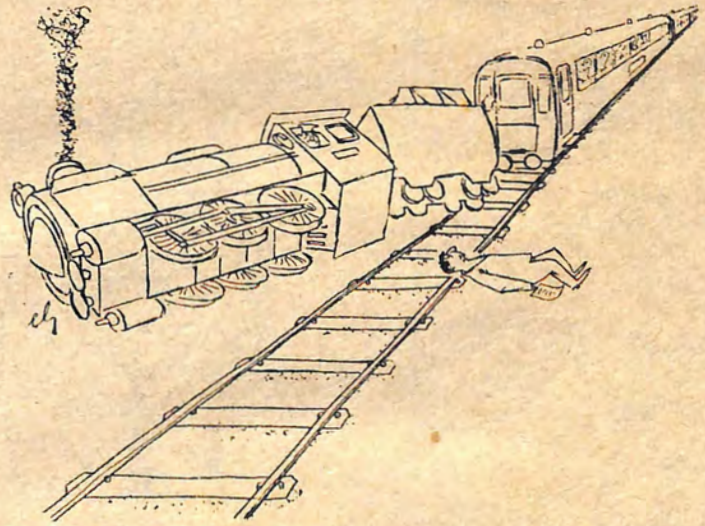
-ZİYANİ YOK. BÜYÜK OLSUN, ESKİYİNCE
BABASI GİYER!..

-AFFEDERSİN KARICIĞIM, BU HALE GELDİN SANDIM!..

-YAAA, DEMEK SANA HEDİYE ETTİĞİM KRAVATI
BEYENMEDİN HA!..

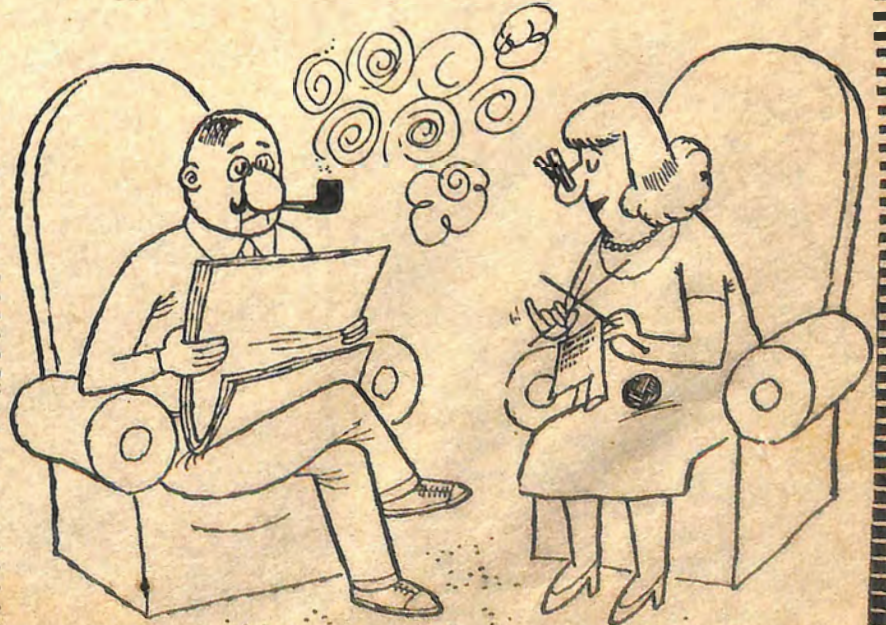

YAZISIZ

Roger Sam

SINIF MÜCADELESİ!..

YAZISIZ

Denizcilik Bankası

Bütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK

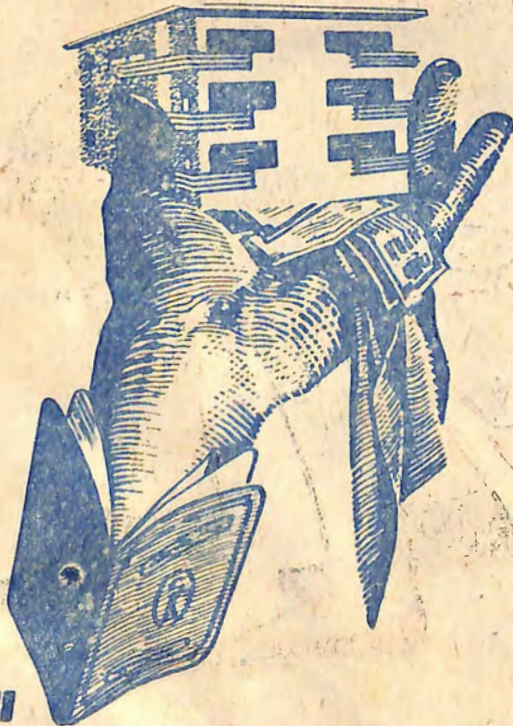
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone: Seneliği 37,5 altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

"SÜNERBANK"

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

GÖZ ÜCU İLE AVRUPA

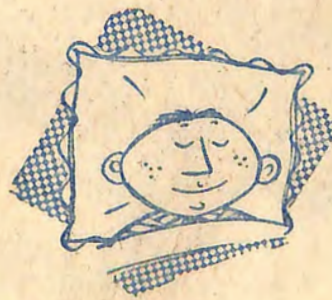
Yusuf
Ziya
Ortaç

Seyahat edebiyatının en güzel eseri.

Salı Günü Çıkıyor!

FİYATI 1 LİRA. ○ AKBABA YAYINEVİ

MESUT AİLE

Rahat uyuyorlar. Çünkü, hem canları, hem malları,
ölümüne, yangına, kazaya karşı sigortalıdır.

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir.

AKBAVA

— Ooooh... Galiba bizim moruk da senin kocakarıyı kafese koyuyor!...

— İtalyan —